

Urška Smerkolj in Peter Žakelj CM

Z MARIJO U ŽIULJENJE

Šmarnice za otroke 2016

Urška Smerkolj in Peter Žakelj CM

Z MARIJO V ŽULJENJE

Šmarnice za otroke 2016

Šmarnice napisane na podlagi knjige Fatima – okno upanja

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-312.47(02.053.2)

27-587.6-312.47(469Fatima)(02.053.2)

SMERKOLJ, Urška

Z Marijo v življenje : šmarnice za otroke 2016 / Urška Smerkolj in Peter Žakelj ; [avtorica slikovne priloge Mihaela Žakelj Ogrin]. - Ljubljana : Salve, 2016

ISBN 978-961-211-835-8

1. Žakelj, Peter

284144384

Avtorja: Peter Žakelj CM in Urška Smerkolj

Avtorica slikovne priloge: Mihaela Žakelj Ogrin

Lektorirala: Natalija Mozetič

Izdalo: Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote

Grafična priprava: Salve d. o. o. Ljubljana

Založba: Salve d. o. o. Ljubljana

Naklada: 1.000 izvodov

Ljubljana, april 2016

Izročiteu Marijinemu brezmadežnemu Srcu

Posvetilna molitev na prve sobote

O Marija, kraljica presvetega rožnega venca, pomoč kristjanov in pribežališče človeškega rodu! Danes se posvetimo in izročimo tvojemu brezmadežnemu Srcu.

Sprejmi nas v svoje materinsko varstvo in nam pomagaj, da bomo po tvojem zgledu vestno izpolnjevali svoje dolžnosti, živeli po božjih in cerkvenih zapovedih, vdano nosili trpljenje in ostali do konca stanovitni v veri in zaupanju v božjo previdnost.

Varuj nas, o Mati, da te ne bomo nikdar žalili z grehi. Posebej sklenemo, da se bomo varovali grehov preklinjevanja in nečistosti, grehov jezika in nevoščljivosti, greha sovražnosti in vsake hudobije.

Obljubimo ti, o božja Mati, da bomo posvečevali Gospodove dneve. Po tvoji želji bomo za spreobrnjenje grešnikov radi molili rožni venec in s pobožnostjo prvih petkov in prvih sobot zadoščevali Jezusovemu in tvojemu Srcu za vse žalitve, s katerimi vaju žalimo mi in Bogu od-tujeni svet.

O Mati Marija, srednica vseh milosti, izprosi nam, da bomo ostali zvesti do konca tebi in tvojemu Sinu ter te vso večnost častili in ljubili z vsemi angeli in svetniki. Amen

1. dan

SKRIVNOSTI

26. junija 2000 je bila dvorana tiskovnega središča Svetega sedeža nabito polna novinarjev. Vsi so čakali, da bo papež Janez Pavel II. objavil tretji del fatimskega sporočila. Nastopil je trenutek razodetja velike skrivnosti, ki so jo dolgo poznali le trije preprosti pastirčki.

Poznaš njihovo zgodbo? Si že kdaj slišal za Lucijo, Jacinto in Frančiška? Pred stotimi leti so se podili po fatimskih gričih, pasli ovčice in se igrali. Bili so kot ti veseli in razigrani. Marija jih je izbrala in jih obiskala, da bi jim zaupala posebno nalogo. Sredi pašnika so v nebeško lepi svetlobi zagledali prečudovito Gospo, ki se jim je predstavila kot Gospa rožnega venca. V letu 1917 so jo videli šestkrat. Povedala jim je, da prihaja z nebes in jim razodela skrivnosti za vse človeštvo.

Te zanima, kakšne so bile te skrivnosti? Bi najraje kar takoj izvedel sporočilo, ki je bilo pred 15 leti končno razkrito svetu? Vse boš izvedel, a malo potrpi. Kadar čakamo na velike stvari, se namreč rado zgodi, da spregledamo majhne, ki so temelj velikih. Tudi s skrivnostmi je tako. Da bi razumeli velike, moramo najprej živeti majhne.

Začnimo torej tam, kjer so začeli pastirčki. Na svoje veliko poslanstvo so se nevede začeli pripravljati še pred prikazovanji. V družini, na travniku, med ovčicami so spoznavali Boga in se učili izpolnjevati njegovo voljo. Sredi preprostih in vsakodnevnih reči so srečali Marijo. Povabila jih je, da nadaljujejo pot. Kot dobra mati jih je spodbujala in jih vodila naprej – korak za korakom bliže svetosti, bliže temu, da bi lahko razumeli Boga in Njegovo sporočilo ponesli med druge.

Od takrat je minilo natanko 100 let. Marijina želja pa ostaja enaka. Tudi nas, tudi tebe vabi, da nadaljuješ pot, da odpiraš oči za skrivnosti življenja. Bog ti jih razodeva po ljudeh, naravi, Svetem

pismu, molitvi, lastnih uspehih in neuspehih, po vsem kar doživljaš in čutiš. Marija je s tabo, želi te učiti in te voditi, da bi vedno bolj razumel Božjo voljo, da bi postajal vedno bolj svet.

V mesecu maju boš torej v šmarničnem branju izvedel zgodbo o treh pastirčkih in nenavadnih dogodkih, ki so se zgodili pred stotimi leti. Čez trinajst dni bo iz Fatime priromal milostni kip, ki bo obiskoval naše kraje in nas spominjal, da je Marija vedno z nami, da prihaja z nebes tudi danes in nam želi biti bližju. Prosi jo, naj ti pomaga, da boš imel odprte oči za skrivnosti, ki ti jih Bog želi razodeti.

NALOGA:

V družini zmolite Litanije Matere Božje in jo prosite, naj vam bo v mesecu maju še posebno bližju.

2. dan

ŽIVLJENJE JE BOŽJI DAR

V letošnjem šmarničnem branju boš izvedel zgodbo o Luciji, Jacinti in Frančišku ter nenavadnih dogodkih, ki so se pred stotimi leti zgodili v Fatimi na Portugalskem. Skupaj s pastirčki boš odkrival skrivnosti, ki ti jih Bog razodeva po bližnjih, vsakdanjih dogodkih, Svetem pismu, molitvi, naravi ter vsem, kar doživljaš in čutiš. Tvoj vsakdan je morda v marsičem zelo drugačen od tistega, ki so ga živeli pastirčki, a skrivnosti življenja ostajajo iste, včeraj in danes. Prvo bomo spoznali že danes.

Lucija, Jacinta in Frančišek so živeli v majhnem zaselku Aljustrel v bližini Fatime na Portugalskem. Lucija je bila najmlajša v družini sedmih otrok. Njen nekaj let mlajši bratranec Frančišek in sestrična Jacinta pa sta izhajala iz družine, kjer je bilo devet otrok. Starši pastirčkov so bili kmetje. Imeli so nekaj zemlje, na kateri so pridelovali hrano za številčno družino. Živeli so skromno. Odvisni so bili od dela svojih rok. Vsak član družine je prispeval po svojih zmožnostih. Starejši otroci so obdelovali zemljo in pomagali pri hišnih opravilih, mlajši so pasli ovce.

Dela je bilo vedno veliko, a kljub temu so si družine znale vzeti čas za skupne obede, molitev in praznovanje. Lucija se je vse življenje rada spominjala skupnih večerov. Takole jih je opisala: „Ker so morale moje sestre v nekaterih letnih časih čez dan delati na polju, so tkale in šivale ponoči. Po večerji je sledila večerna molitev, ki jo je oče molil naprej. Nato smo začeli z delom. Vsakdo je nekaj počel: sestra Marija je šla tkat, oče ji je pomagal, Terezija in Glorija sta šivali, mati je predla. Karolina in jaz sva pripravili kuhinjo, izvlekli nadurne šive, šivali gumbe, moj brat je igral na harmoniko, da bi nam preganjal spanec, mi pa smo zraven peli različne pesmi. Sosedje so večkrat prišli v našo družbo in vedno znova ponavljali, da se dobro počutijo, čeprav jim nismo pustili spati, in pozabili so na vse tegobe, ko so slišali, kako praznično je pri nas.“

Ljudje so živeli v preprostih lesenih hišicah, ki se nam bi danes zdele mnogo premajhne za tako številne družine. Hrana je bila skromna in ni je bilo veliko. Kljub temu pa se je za mizo našlo dovolj prostora tudi za sosede v stiski. Lucija se je spominjala, da sta njena oče in mati hrano vedno delila s tistimi, ki je niso imeli: „Kar pojdite v shrambo in vzemite kolikor potrebujete,“ sta govorila. „Naša hiša je bila hiša vseh. Kdorkoli je potrkal na vrata, je dobil, kar je želel.“

Njen oče je večkrat ponavljal, da je vse, kar imajo, dar od Boga. Vsak večer so se skupaj zahvalili Bogu za vse, kar jim podarja. V zavedanju, da jih blagoslavlja s številnimi darovi, so vse, kar so imeli, radi delili z drugimi.

Življenje je Božji dar.

To je prva skrivnost, ki ti jo Bog želi razodeti po pastirčkih.

*Z Marijino pomočjo jo skušaj uresničevati
v svojem življenju. Kako? Skušaj biti tudi ti pozoren na to,
kar ti Bog v življenju podarja:
družino, dom, hrano, igrače, obleko, talente ...*

Veseli se tega.

NALOGA:

*Premisli in naštej lepe in dobre stvari,
ki si jih v življenju deležen ter se zanje zahvali Bogu.*

3. dan

BOJ MED BOGOM IN SATANOM

Lucija, Frančišek in Jacinta, trije Fatimski pastirčki, so bili obdani z ljubeznijo svojih staršev, bratov in sester. V družini so se učili, da je vse, kar so in imajo, dar od Boga. Ob večerih so se člani družine zbrali ob skupni molitvi. Zahvalili so se Bogu za skromno kajžico, v kateri so živeli, za hrano, ki so jo s trdim delom uspeli pridelati na polju, za zdravje in povezanost v družini ter za vse, kar so tistega dne lepega doživeli. Iz hvaležnosti je raslo veselje. Njihovi dnevi so se kljub napornemu delu, skrbem in težavam zaključevali v veselju ter prazničnem vzdušju.

Medtem pa so se nad domovino dvigali težki časi. Politične razmere na Portugalskem so bile nestabilne in veri sovražne. Na oblasti so bili prostožidarji. To so ljudje, ki so sistematično širili sovraštvo do Cerkve. Ukinjali so cerkvene praznike, prepovedali so procesije in zvonjenje. Mnoge Božje hiše so spremenili v vojašnice, zapirali so katoliške šole, verouk pa prepovedali. Njihovo geslo je bilo: „Niti Boga, niti vere!“

Razmere so se leta 1916, ko je bila Portugalska vključena v prvo svetovno vojno, še poslabšale. Možje in fantje so se poslavljali od svojih družin in nihče ni vedel, ali se bodo živi vrnili z bojišč.

Zlo se ni širilo le na Portugalskem, ampak tudi drugje po svetu. Leta 1917 so v Rimu proslavljali dvestoletnico prostožidarstva. Na trgu Svetega Petra so razvijali zastave z napis: „Satan naj vlada v Vatikanu in papež naj mu služi.“ V istem času se je v Rusiji pripravljala komunistična revolucija. Nova oblast je odkrito udarila proti veri in Bogu. Lenin, voditelj boljševikov in prvi predsednik Sovjetske zveze, je dejal: „Bog je moj osebni sovražnik.“ Njegova mržnja do vsega, kar je bilo povezano z vero, je sprožila nepojmljiva preganjanja verujočih, ki so se iz Rusije razširila na veliko drugih držav, tudi na Jugoslavijo in s tem na Slovenijo.

Po svetu so plapolale Satanove bojne zastave. Divjal je odkrit boj

proti Bogu. Zlo je zapeljevalo človeka in ga skušalo prepričati, da Boga ne potrebuje. V brezboštvu so se širila sovraštvo, nasilje, preganjanja in morije. To so bili tragični in težki časi, polni teme in trpljenja.

Fatima, kjer so živeli naši pastirčki, je bila odmaknjena od velikih mest. Informacije o tem, kaj se dogaja v svetu, so jo le počasi dosegale. Njeni prebivalci so še naprej živeli po svojih krščanskih navadah. Lucijina mati, preprosta kmečka žena, se sicer ni spoznala na politično dogajanje v Evropi, kljub temu pa se je jasno zavedala, da vlada v svetu neprestan boj med Satanom in Bogom. Prizadevala si je, da bi svoje otroke na to kar najbolje pripravila. Hotela je, da bi bili ponižni in delavni. Svarila jih je pred grehom. Ni trpela laži. Otrokom je ob zimskih večerih brala Sveto pismo in jim pripovedovala o življenju svetnikov. Večkrat jim je govorila tudi o peklju. Ob njenem pripovedovanju so si lahko živo predstavljali, kakšno trpljenje jih čaka, če bodo zapustili Boga. Vzgajala jih je v pobožnosti, posebno do Najsvetejšega zakramenta. Kadar je kateri izmed otrok pristopil k prvemu svetemu obhajilu, je v hiši pripravila veliko praznovanje

Tako je bila otrokom približana življenjska skrivnost o tem, da smo vedno sredi boja med dobrim in slabim. Zlo ne počiva. Brezboštvo se danes širi naprej. Satan še vedno prepričuje človeka, da je lahko sam sebi bog.

Boj poteka tudi v tvojem srcu. Zavedaj se tega.

*V najmanjših in na videz zelo preprostih rečeh si na preizkušnji.
Ni vseeno, kaj izbiraš in kako se odločaš. S tem zavedanjem se odločno
podaj v boj zoper lenobo, laž, jezo, nevoščljivost, požrešnost ...*

Marija naj ti pomaga pogumno vztrajati v boju za dobro.

NALOGA:

*Prosi Marijo naj ti pomaga, da se boš vedno pogumno boril za dobro.
V ta namen zmolji Zdravo Marijo.*

4. dan

BOG SVETA NIKOLI NE POZABI

V začetku 20. stoletja je nastopil odkrit boj Satana proti Bogu. Nove politične struje so med ljudmi širile brezboštvo. Cerkev je bila preganjana. Mnogi ljudje so zaradi vere izgubili svoje življenje. Zdelo se je, da je svet pozabil na Boga, a Bog ni pozabil na svet. V času, ko se je nad Evropo začela zgrinjati tema, je že pripravljajl rešitev. Zmaga Boga se je začela na skrivnem – v od sveta odmaknjeni Fatimi na Portugalskem.

Fatima leži skoraj v sredini Portugalske in je približno 130 kilometrov oddaljena od glavnega mesta Lizbone. Leži na planoti, ki jo obdaja golo in kamnito gričevje. Pokrajina je podobna Istri in ima sredozemsko podnebje. Fatima je obkrožena z manjšimi zaselki, skupinami hiš, ki so raztresene po pobočju Serra d'Aire. Eden izmed zaselkov se imenuje Aljustrel in je približno en kilometer oddaljen od Fatime. To je rojstni kraj Lucije, Jacinte in Frančiška.

Aljustrel je kakor zelena oaza med golimi skalami. Pred stotimi leti je tukaj živelo trintrideset družin. Marljivi prebivalci so z ruvanjem skal, dreves in grmičevja pripravili rodovitno zemljo in jo prepredli s polji ter vinogradi. Preživljali so se tudi z rejo ovc in koz, redkeje pa govedi.

Tudi starši pastirčkov so bili kmetje s toliko zemlje, da je bilo ravno dovolj hrane za preživljanje. Družini sta bili med sabo tesno povezani. Otroci so se zato počutili doma v obeh hišah. Vsaka družina je imela nekaj ovac, ki so jih otroci skupaj pasli po kamnitem gričevju in v Irijski globeli, kotanjasti dolini, porasli z nizkimi hrasti. Bog je izbral ta skriti kotiček, da je nad njim odprl nebo in nam po Mariji razodel svoje ljubeče načrte.

Papež Benedikt XVI. je zapisal: „To okno upanja Bog odpre takrat, ko mu človek zapre vrata /.../ V človeštvu se je ljubezen ohla-

dila in upanje na rešitev zameglilo. Zato je prišla Devica Marija, da bi nas spomnila na evangelijske resnice, ki so za človeštvo edini vir upanja.“

* * *

Tudi tebe naj resnica, da je Bog vedno z nami, napolni z upanjem, posebno, če se kdaj znajdeš v stiski in se počutiš samega. Takrat se spomni, da Bog na skritem in tihem že pripravlja rešitev zate.

* * *

NALOGA:

Povabi svojo družino, da se zvečer zbere skupaj. Ugasnite luč in preživite nekaj trenutkov v temi. Potem naj eden od staršev prižge svečo. Opazujte, kako majhen plamen premaga temo. Zmolite Očenaš.

5. dan

BOG POSKRBI

V času, ko se je zdelo, da je svet pozabil na Boga in se je nad Evropo zgrinjalo nasilje, sovraštvo, preganjanje vere, vojne in drugo trpljenje, je Bog na skrivnem že pripravljaj rešitev. V majhni in skromni vasici na Portugalskem je leta 1907 v življenje poklical Lucijo, da bi z njeno pomočjo uresničil svoje ljubeče načrte in človeštvo znova pritegnil k sebi.

Lucija se je rodila materi Mariji Rosa in očetu Antonu dos Santos. Bila je najmlajša od sedmih otrok. Imela je pet sester in enega brata. Hiša, v kateri je družina živela, je bila majhna in skromna. Hrane so pridelali ravno toliko, da so lahko preživeli. Kljub temu so Lucijo sprejeli z velikim veseljem in v zavedanju, da je vsako življenje dar od Boga.

Lucija je kot najmlajši otrok postala ljubljena v družini. Bila je očarljiv otrok in je svoja prva otroška leta preživela obdana z nežnostjo in ljubeznijo. V hišo je prinesla veliko veselja. Že kot otrok je bila dobra pevka in je ob domačih praznovanjih večkrat prepevala ob harmoniki ali kitari. Tudi plesati je znala tako, da je pritegnila pozornost in ploskanje navzočih. Starejše sestre so jo vedno rade vzele s seboj na ples. Lucija je v svojih spominih zapisala: „Moji sestri sta se kar najbolj trudili, da bi me polepšali tako kakor sebe, saj sta me vedno morali imeti poleg. Ker je bila moja sestra šivilja, sem imela najlepšo obleko, kar so jih v tistem času nosile deklice naše vasi: nagubano krilo, bleščec pas, ovratno ruto s konci, ki so zadaj viseli po hrbtu navzdol, klobuk z zlatimi perlicami in pisanim perjem. Včasih bi lahko rekli, da sta hoteli obleči punčko iz cunj in ne otroka.“

Lucija je v svojih spominih izrazila veliko hvaležnost staršem, ki sta ji podarila življenje in sta jo kljub revščini z veseljem sprejela v družino. Zapisala je: „Sama sem zadnja med sedmimi otroki, ki

jih je Bog naklonil mojim staršem. Če bi onadva mislila tako, kot danes mnogi mislijo, mene ne bi bilo na svetu.“ Pogum, s katerim sta Lucijina starša sprejela novo življenje, je izviral iz njune vere, da je Bog tisti, ki bedi nad njuno družino in bo zanjo poskrbel. In res jim nikoli ničesar ni manjkalo. Čeprav so imeli malo, njih pa je bilo veliko, niso ničesar pogrešali. Njihova vrata so ostala odprta tudi za otroke sosednjih družin. Hiša, pa čeprav majhna in revna, je bila tako vedno polna življenja.

Na temelju prvih izkušenj v družini je v Luciji raslo zaupanje, da je Bog ljubeč Oče, ki vedno poskrbi za svoje otroke. Iz tega zavedanja je črpala moč v času preizkušenj.

*Spoznanje, da bo Bog poskrbel tudi zate, naj ti pomaga,
ko boš v strahu, da bi zaradi zvestobe dobremu, kaj izgubil.*

ĐALOGA:

*Iz hvaležnosti, da ti ničesar ne primanjkuje, pomisli na koga,
ki bi potreboval tvojo pomoč. Nameni mu skromen dar.*

6. dan

MARIJA ROSA, LUCIJINA MAMA

Luciji se je Bog najprej razodeval po njenih bližnjih, še posebno po materi Mariji Rosi. Bila je preprosta, kmečka žena, zgled krščanskega življenja, zlasti v ljubezni do bližnjega. Njenih naukov sta bila deležna tudi Jacinta in Frančišek, ki sta svoj prosti čas velikokrat preživljala v njeni hiši. Teta Marija Rosa jima je bila kot druga mati. Otroke je poučevala predvsem s svojim zgledom. Bila je dobra gospodinja, ki je skrbno opravljala vsa hišna dela. Poleg tega, da je skrbela za svojo številno družino, je na pomoč rada priskočila tudi sosedom. Včasih je delala kot bolničarka. Ljudje so v primeru lažjih bolezni prihajali k njej po nasvete. Bolnike je večkrat obiskovala na domu. Negovala jih je in ostajala dneve in noči ob njihovih posteljah. V primeru, ko je bilo stanje bolnika še posebno slabo, so ji pomagale tudi hčere. Otroke, ki so bili v hiši bolnega, so odpeljale na svoj dom in poskrbele za njihovo varstvo, da je lahko bolnik v miru počival.

Mati Marija Rosa je bila vedno na razpolago, če je kdo potreboval pomoč. Otroci so se ob njenem zgledu učili ljubezni do bližnjega. Rada jim je prebiralala zgodbe iz Svetega pisma. Zbirala jih je okoli sebe in jih poučevala o Bogu. Z ljubeznijo jim je pripovedovala o Devici Mariji in jih učila moliti. Zelo rada je pripovedovala zgodbe o svetnikih. Ob zimskih večerih, ko se je družina zbrala ob peči in so otroci jedli pečene kostanje ali pa sladki želod, jih je poučevala katekizem. Tudi sosedovi otroci in včasih celo odrasli so radi prisledli zraven in ji prisluhnil.

Lucijina najstarejša sestra se je materine šole takole spominjala: „Postavljali smo ji vsa mogoča vprašanja in ona je nanje odgovarjala bolje kot duhovnik v cerkvi. Nekega dne sem jo vprašala, zakaj ogenj v peklu pogubljenega ne sežge. Vprašala nas je, ali nismo še nikoli videli, da v peč vržena kost gori, ne da bi zgorela. To nas je

zelo prestrašilo in trdno smo sklenili, da ne bomo več grešili, da ne bomo padli v ta strašni ogenj.“

Mati Marija Rosa je svoje otroke svarila pred grehom in če je bilo potrebno, jih je kaznovala, posebno kadar jih je ujela na laži. Želela je, da bi bili njeni otroci ponižni, delovni in pobožni. Vsi so jo imeli radi in so jo spoštovali. Lucija se je spominjala: „/.../ vsi so vedeli, da so bile njene besede kakor svetopisemski izreki in da jo je bilo treba na mestu ubogati. Nikdar se ni zgodilo, da bi si kdo upal vpričo nje izreči kako manj spodobno ali nespoštljivo besedo /.../ Mati je bila ponižna, globoko verna, ljubila je pravico in resnico, bila je polna ljubezni, vedno dobro razpoložena, na razpolago domačim in tujim.“

*Po zgledu matere Marije Rosa, njenih naukih in spodbudah,
je Bog pripravljaj pastirčke na njihovo poslanstvo.
Tudi tebe želi nagovarjati najprej po tvojih starših.
Ubogaj jih in poslušaj. Po njih ti Bog razodeva svoje načrte.*

NALOGA:

Zahvali se Bogu za starše in zanje zmoli desetko rožnega venca.

7. dan

LUCIJA PRI SVETEM OBHAJILU

Si že prejel prvo sveto obhajilo, ali pa se nanj še pripravljaš? Lucijin zgled naj ti danes pomaga, da bi bolje razumel to skrivnost.

Lucija se je prvega svetega obhajila zelo veselila. Že pred šestim letom je skupaj s starejšo sestro Karolino obiskovala verouk. Kasneje je pripovedovala, da je hodila tja s prekipevajočim veseljem, v upanju, da bo lahko kmalu prvič prejela Jezusa. Takole se je spominjala: „Gospod župnik je razlagal verouk, sedeč na stolu, ki je bil na nekem odru. Poklical me je k sebi in kadar kak otrok ni znal odgovoriti na njegova vprašanja, je mene poklical, naj odgovorim, in ga s tem osramotil.“

Bližalo se je prvo sveto obhajilo. Lucija je upala, da bo smela pristopiti skupaj s starejšimi otroki. A župnik je vztrajal, da je še premajhna. Lucija je pripovedovala: „Kako velika je bila moja žalost, ko me je prečastiti poklical k sebi, me pobožal po laseh in mi rekel, da moram dopolniti sedem let! Takoj sem planila v jok, in kakor da bi bila pri svoji materi, sem glavo naslonila na njegova kolena in vzdihovala. V tem položaju sem bila še potem, ko je v cerkev vstopil neki duhovnik, ki ga je župnik poklical, da bi pomagal pri spovedovanju. Vprašal je, zakaj solze, in ko je izvedel, me je peljal v zakristijo, izprašal o evharistiji in katekizmu, me za roko odvedel k župniku in rekel: ‚Oče Pena, temu otroku lahko dovolite iti k obhajilu. Ona bolje razume, kaj dela, kakor mnogi drugi.‘“

Župnik je privolil, Lucijo pa je navdalo nepopisno veselje. Od veselja je ploskala z rokami in vso pot do doma tekla, da bi mami čim prej povedala veselo novico. Še isto popoldne je pobožno opravila sveto spoved in iz ust duhovnika slišala tole spodbudo: „Z velikim zaupanjem poklekni tja pred Marijo in jo zaupno prosi, naj varuje tvoje srce in ga pripravi, da bo jutri vredno prejelo njenega ljubega Sina, in naj tvoje srce ohrani samo zanj.“ Lucija je po spovedi dolgo klečala pred Marijinim kipom in goreče ponavljala to prošnjo. V nekem trenutku se ji je

zazdelo, da se ji je Marija nasmehnila in ji pritrčila. Preplavilo jo je tako veselje, da je tisti dan komaj spregovorila kakšno besedo.

Naslednji dan je oblekla belo obleko. Starša sta jo blagosloвила, potem pa je v spremstvu družine odšla proti cerkvi, kjer je spet takoj odhitela pred Marijin kip. Premišljevala je o nasmehu, ki ga je videla včeraj, vse dokler je niso sestre odpeljale na prostor za prvoobhajance. Začela se je sveta maša, ki jo je v svojih spominih takole opisala: „ /.../ bolj ko se je bližal velik trenutek, bolj mi je bilo srce v pričakovanju velikega Boga, ki bo prišel iz nebes, da se združi z mojo revno dušo. Gospod župnik je stopil med vrste in delil angelski kruh. Imela sem srečo, da sem bila prva. Ko je duhovnik stopal po oltarnih stopnicah, se je zdelo, da mi hoče srce uiti iz prsi. Toda takoj, ko se je mojih ustnic dotaknila sveta hostija, sem čutila veliko spokojnost in neomajen mir. Čutila sem, da me navdaja nadnaravno ozračje, da sem čutila navzočega našega dobrega Boga in mislila, da ga lahko zaznam z vsemi čuti. Pri-srčno sem ga torej prosila:

„Gospod, naredi iz mene svetnico, obvaruj moje srce čisto in najgori samo zate.“

V tem trenutku se mi je zdelo, da mi je naš dobri Bog v globini mojega srca rekel tele razločne besede: „Milost, ki ti je danes podeljena, bo ostala živa v tvoji duši in obrodila sadove večnega življenja.““

Izkušnja, ki jo je Lucija doživela pri prvem svetem obhajilu, je imela vse življenje močan vpliv na njo in na njeno povezanost z Bogom. Bog je vzel njeno prošnjo zares. Lucija je od tega dne napredovala v svetosti.

Po svetem obhajilu prihaja Bog tudi tebi naproti, da bi te opogumil na poti svetosti. Veseli se tega.

NALOGA:

V družini se pogovorite o svetem obhajilu in kaj vam pomeni.

8. dan

FRANČIŠEK MARTO

Danes boš spoznal Frančiška, Lucijinega bratranca. Tudi on je bil priča nenavadnim dogodkom, ki so se pred sto leti zgodili v Fatimi. Skupaj z Lucijo in mlajšo sestrico Jacinto je imel videnja Marije, ki je otrokom zaupala skrivnosti za vse človeštvo. A že pred temi dogodki so Frančiška navduševale Božje skrivnosti. Zelo rad je imel naravo in v njej je odkrival Boga. Sončni zahodi, odsevi svetlobe v kapljicah rose, ubrano ptičje petje, odmevi med skalami ... Frančiškovi dnevi so bili polni čudežev, še preden se mu je prikazala Marija.

Lucija, Frančišek in Jacinta so veliko svojega časa preživeli v naravi. Sonce so imenovali „svetilka našega Gospoda“, luno „svetilka naše Gospe“, zvezde pa „svetilke angelov“. Ob večerih so dolgo strmeli v nebo in čakali na prve zvezde. Lucija in Jacinta sta jih iskali na nebu, Frančišek pa je raje občudoval sonce, vse dokler se ni poslovil zadnji žarek. Rad je ponavljal: „Nobena svetilka ni tako lepa, kot svetilka našega Gospoda.“

Frančišek je imel rad živali. Igral se je s kuščarji in kačami. Občudoval je ptice in rad je skrbel zanje. Ni pustil, da bi jim kdo praznil gnezda. Na vrhu skal jim je zdrobil nekaj kruha, ki ga je imel za malico. Potem se je umaknil in jih vabil, naj pridejo jest. Ni dovolil, da bi se jim kdo približal in jih splašil. Govoril jim je: „Revčki, zelo ste lačni. Pridite, pridite jest.“ Ptice so res priletele, Frančišek pa jih je od daleč opazoval, dokler niso odletele nazaj v krošnje dreves. Rad je poslušal njihovo petje, oponašal jih je in se jim pridružil v zboru. Nekoč je srečal nekega dečka, ki je nosil v kletko ujetega ptiča. Brž mu je ponudil denar in ptička odkupil ter ga spustil na svobodo. Frančišek je gledal za njim, od veselja je ploskal z rokami in klical: „Pazi nase. Ne pusti se več ujeti.“

Frančišek je rad igral na piščalko in prepeval. Rad je posedal po velikih skalah in z glasnim klicanjem imen ustvarjal odmeve. Zdelo se mu je, da Marijino ime najlepše odmeva. Včasih se je dolgo zamotil z opazovanjem kapljic jutranje rose in v njih občudoval odseve sončnih žarkov. Njegov oče Manuel Marto se je spominjal, da je bil Frančišek pogumen, vesel in živahen pastirček, ki ni poznal zadrege. Mati Olimpija pa ga je opisala takole: „Bil je pameten fantič in vedno me je presenetil, kako dobro je izvrševal mala opravila, ki sem mu jih naložila.“

* * *

Frančišek je občudoval Božje stvarstvo.

Navduševali so ga čudeži narave.

Po njih mu je Bog razodeval svojo ljubezen.

Po njegovem zgledu imej tudi ti odprte oči za lepoto narave.

* * *

NALOGA:

Pojdi na sprehod in bodi pozoren na preproste čudeže narave.

S svojimi besedami se zanje zahvali Bogu.

9. dan

JACINTA

Frančiškova mlajša sestra Jacinta je bila najmlajši, deveti otrok Olimpije in Manuela Marto. Bila je dobrega srca, ljubezniva, prijazna in prikupna. Lucija je pripovedovala, da je med igro kdaj pokazala preveliko občutljivost. Hitro se je našobila in šla kuhat mulo. Po značaju je bila mila in nežna ter zelo navezana na Lucijo. Preden je sama začela hoditi na pašo, jo je ob večerih čakala na dvorišču. Ko je zaslišala zvončke, ji je takoj stekla naproti, da bi se skupaj igrali. Večkrat jo je prosila, naj ji pripoveduje zgodbe iz Svetega pisma. S posebno pozornostjo je Jacinta poslušala njene pripovedi o Jezusovem trpljenju. Ganile so jo do solz. Sočutno je rekla: „Naš ubogi Gospod! Nikoli več ne bom grešila, ker nočem, da bi naš Gospod trpel.“

Jacinta je bila navdušena nad plesom. Takoj ko je zaslišala glasbo, pa čeprav le Frančiškovo igranje piščali, že se je začela spretno vrteti. Vsak je lahko prepoznal njeno nadarjenost in talent. Kljub veliki ljubezni do plesa, pa se mu je v postnem času popolnoma odpovedala. „Ne bom več plesala,“ je govorila. „Zakaj ne?“, so jo spraševali. „Ker hočem to žrtev darovati Jezusu,“ je odgovorila Jacinta.

Tudi do Jezusa pod podobo kruha je Jacinta že zgodaj občutila posebno ljubezen. Pravila mu je „skriti Jezus“. Zelo si je želela, da bi smela kmalu prejeti prvo sveto obhajilo, zato je prosila Lucijo, naj jo poučuje katekizem. Večkrat je nagovarjala mamo, naj jo pusti k verouku, mami pa se je zdelo, da je še premajhna.

Lucija, Frančišek in Jacinta so se večkrat igrali „igro dobitkov“. Zmagovalec je lahko tistemu, ki je pri igri izgubil, ukazal naj naredi kakšno dejanje. Včasih je moral poraženec ujeti metuljčka, drugič utrgati kakšno posebno cvetico. Lucija se je spominjala, kako srečna je bila Jacinta, ko je nekoč dobila nalogo, da sname s stene

križ in trikrat poljubi Jezusa. Zaklicala je: „Našemu Gospodu dam poljubčkov kolikor hočeš.“ Potem je križ dolgo objemala in poljubljala.

Jacinta je tudi na paši premišljevala o Jezusu. K sebi je stiskala bele jagenjčke, jih poljubljala in objemala, zvečer pa jih je v naročju nosila domov, da se ne bi utrudili. Nekega dne se je postavila sredi črede in Luciji zaupala, da bi bila rada podobna Jezusu. Na podobici ga je namreč videla, kako stoji sredi mnogih ovac, eno pa drži v naročju.

Jacinta se je na svoj otroški način povezala z Jezusom.

Zelo rada ga je imela in bolelo jo je,

kadar se je spominjala njegovega trpljenja.

V želji, da bi ga potolažila, se je odpovedala plesu.

Tudi na druge načine mu je želela pokazati, kako rada ga ima.

Njen zgled naj te spodbudi, da se na svoj preprosti

in otroški način trudiš graditi prijateljstvo z Jezusom.

NALOGA:

*Pomisli, s čim bi lahko danes razveselil Jezusa, svojega prijatelja,
in to tudi uresniči.*

10. dan

PRIJATELJSTVO TREH PASTIRČKOU

Družina Frančiška in Jacinte je živela v bližini Lucijinih staršev. Otroci obeh družin so bili med sabo povezani kot sorodniki in prijatelji. V obeh hišah so se počutili kot doma. Včasih so malicali v eni, včasih pa v drugi hiši. Lucijina mati je bila Frančišku in Jacinti kot druga mati.

Otroci so se radi igrali na enem ali drugem dvorišču. Najraje so imeli „igro dobitkov“, igrali pa so se tudi druge igre: zapičena palica, igra s kamenčki, oddaja prstana, igra z gumbi, mrežo in kartami. Večkrat so se zadrževali v bližini vodnjaka, ki je bil skrit za kostanji in je poleti nudil prijetno senco. Tam je Lucija bratrancu in sestrični pripovedovala zgodbe iz Svetega pisma.

Prišel je čas, ko je Lucija prevzela odgovornost za čredo ovac. Zgodaj zjutraj se je v družbi prijateljic iz vasi odpravila na pašo, vračala pa se je šele proti večeru. Frančišek in Jacinta sta jo čakala na dvorišču. Jacinta je med čakanjem utrgala lilijo ali kakšno drugo posebno lepo cvetico in jih tekla naproti brž, ko je zaslišala zvončke. Lucija se je spominjala, kako rada je Jacinta obirala cvetne lističe in jo obmetavala z njimi.

Tudi Frančišek je imel rad Lucijo. Otroka sta bila presrečna, ko sta po dolgem prigovarjanju končno dobila dovoljenje staršev, da sta lahko začela z njo hoditi na pašo. Lucija je v svojih spominih zapisala: „Z neznanskim veseljem sta mi prišla povedat novico in domenili smo se, kako bomo vsak dan združili čredi /.../ Pridobili smo si prijateljstvo ovčic, ker smo jim razdelili svojo malico. Zato smo se lahko brezskrbno igrali, ko smo prišli do pašnika, saj se ovce niso oddaljile od nas.“

Frančišek je na pašniku večkrat zaigral na svojo pastirsko piščalko, Lucija in Jacinta pa sta ob njem zaplesali. Starši so pastirčkom svetovali, naj na paši molijo rožni venec. Potem, ko so pojedli ma-

lico, so začeli moliti. Pred prikazovanji so večkrat molili tako, da so ponavljali le prve besede. Namesto desetke so rekli le „Oče naš“ potem pa desetkrat besedi „zdrava Marija“. Tako so molitev hitro končali in se spet zatopili v igro.

Medsebojna povezanost treh pastirčkov se je v času prikazovanj še okrepila. Prijateljstvo, ki je zraslo med njimi, jim je bilo v veliko oporo v preizkušnjah, ki so sledile.

*Današnje šmarnično branje te želi spodbuditi,
da se trudiš graditi iskrena prijateljstva s sošolci in otroki,
s katerimi preživljaš svoj prosti čas.
Včasih je lažje sestiti pred televizijo ali računalnik, a verjemi,
igra s prijatelji ti bo prinesla neprimerno večje veselje.
Povezanost z njimi ti bo v pomoč, kadar se boš znašel v stiski
in boš potreboval koga, da ti prisluhne in ti pomaga.*

NALOGA:

*Pomisli na svoje prijatelje.
Za vsakega izmed njih zmoli Zdravo Marijo v želji,
da bi rasli v povezanosti med seboj.*

11. dan

Prvo videnje angela MOLITEU

Leta 1915 je osemletna Lucija v družini prevzela skrb za čredo ovac. Na pašo ni hodila sama, ampak si je za družbo izbrala tri deklice njene starosti, ki so živele v sosednjih hišah. Lucija jih je, ko so bile nekega dne skupaj na paši, povabila, da bi skupaj molile rožni venec. Komaj so začele z molitvijo, že so nad drevjem zagledale nejasno podobo, ki se je bleščala v svetlobi, kot bi bila iz snega. Deklice so se prestrašile, a čez čas so, s pogledom uprtim v belo podobo, nadaljevale z molitvijo. Podoba je izginila v trenutku, ko so zaključile molitev.

Lucija je o skrivnostnem dogodku molčala, ostale deklice pa niso zdržale in so doma vse povedale. Novica se je hitro razvedela in prišla tudi do Lucijine mame. Ta je Lucijo strogo izprašala o dogodku, nato pa jezno zamahnila z roko, prepričana, da si so si deklice vse skupaj izmislile.

Nenavadno videnje so deklice kasneje doživele še dvakrat. Lucija je bila tudi tokrat tiho, druge pa so ponovno doma vse izklepetale. Ljudje so se začeli norčevati. Lucijo, ki je bila doslej navajena le izrazov ljubezni, je zelo bolelo, da so se doma jezili na njo in jo zmerjali z lažnivko. Globoko v njej pa je ostalo tiho prepričanje, da so videle angela varuha.

Spomladi leta 1916 sta se ji na paši pridružila Frančišek in Jacinta. Dogodki preteklega leta so v Luciji že nekoliko zbledeli. Veselila se je brezskrbne igre in druženja z bratrancem ter sestrično. Nekega pomladnega dne pa je njihovo igro s kamenčki zmotil nenaden veter, ki je močno zavel med drevesi. Začudili so se, saj je bil dan jasen in sončen. Nad drevesi so opazili nenavadno svetlobo, ki se jim je bližala. Bil je zelo lep mladenič, prosojen v soncu kot najlepši

kristal. Približal se je otrokom in jim rekel: „Ne bojte se, sem angel miru, molite z menoj!“

Pokleknil je na zemljo, se s čelom sklonil do tal in otroke povabil, da so za njim ponavljali te besede: „Moj Bog, verujem vate, molim te, upam vate in te ljubim nadvse. Prosim te odpuščanja za tiste, ki ne verujejo, ne molijo, ne upajo in te ne ljubijo.“

Frančišek je angela videl, ni pa slišal njegovih besed. Slišal je le Lucijo in Jacinto ter za njima ponavljal besede. Pastirčki so z angelom trikrat ponovili molitev. Angel je vstal in se poslovil od njih s temi besedami: „Tako molite. Srci Jezusa in Marije sta pozorni na vaše goreče prošnje.“ Nato je izginil.

Pastirčki so dolgo ostali zamaknjeni v molitvi. Nadnaravno razpoloženje jih je tako prevzelo, da so pozabili na čas. Kleče in sklonjeni do tal so ponavljali angelovo molitev. Stemnilo se je že, ko so se zavedeli, da morajo domov. Lucija je prijateljema priporočila, naj skrivnost ohranita zase. Ubogala sta jo in doma nista ničesar povedala.

*Po tem dogodku so se pastirčki močneje zavedeli pomena molitve.
Pred tem so molili predvsem zato, da bi izpolnili naročilo staršev.
Po videnju angela pa so razumeli, da je molitev živ pogovor z Bogom,
Jezusom in Marijo. Angel jim je zaupal,
da Jezus in Marija vsaki prošnji pozorno prisluhneta.
To sporočilo naj spodbudi tudi tebe, da boš rad molil.*

DIALOGA:

*Vzemi si čas za pogovor z Bogom.
Pripoveduj mu o vsem, kar se ti je danes zgodilo,
zaupaj mu svoje težave in deli z njim svoje veselje.*

12. dan

Drugo videnje angela ŽRTVE

Angelove besede so se pastirčkom vtisnile globoko v srce. Še več dni so bili zatopljeni v posebno duhovno ozračje. Niso se veliko pogovarjali med seboj, niso se igrali. Vsak zase ali pa vsi skupaj so dolge ure kleče ponavljali molitev, ki jih jo je naučil angel.

Sredi vročega poletja, ko so se otroci pred žgočim soncem za-tekli v senco pri vodnjaku in se tam igrali, se jim je angel drugič prikazal. Rekel jim je: „Kaj delate? Molite! Mnogo molite! Presveti Srci Jezusa in Marije imata z vami načrte usmiljenja. Stalno darujte Najvišjemu molitve in žrtve.“

Lucija je vprašala: „Kako naj se žrtvujemo?“

Angel ji je odgovoril: „Ob vsaki priložnosti, kadar morete, darujte Bogu žrtve v zadoščenje za grehe, s katerimi ga ljudje žalijo, in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov. Tako boste za svojo domovino pridobili mir! Jaz sem njen angel varuh, angel Portugalske. Predvsem sprejmite in vdano prenašajte trpljenje, ki vam ga bo poslal Gospod.“

Angel je izginil, otroci pa so še dolgo časa zamaknjeni molili. Tišino je prvi prekinil Francišek, ki je vprašal Lucijo: „Govorila si z angelom. Kaj ti je povedal?“ Tudi tokrat je namreč angela samo videl, slišal pa ni ničesar, razen Lucijinega vprašanja. Lucija in Jacinta, ki sta bili še vedno pod močnim vtisom videnja, sta Franciška prosili, naj z vprašanji počaka do jutri. Že zgodaj zjutraj naslednjega dne ju je prosil, naj mu povesta, kaj jim sporoča angel. Ko sta mu vse povedali, je spet vprašal: „Kaj pomeni Najvišji? Kaj pomeni, da imata Marija in Jezus z nami načrte usmiljenja?“ Še veliko drugih vprašanj je postavil. Jacinta mu je zato dejala: „Glej, o tem ne smemo preveč govoriti.“

Tudi po drugem srečanju z angelom so bili otroci še več dni v zamaknjenosti in posebnem razpoloženju, ki ga je Jacinta takole opisala: „Ne vem, kaj čutim. Ne morem ne govoriti ne peti in se ne igrati; nobene moči nimam.“ Frančišek je k temu dodal. „Tudi jaz ne. A to ni pomembno. Angel je lepši kot vse. Mislimo raje nanj.“

Drugo videnja angela je pastirčkom pomagalo razumeti vrednost žrtev, po katerih Bog spreobrača grešnike. Še naprej so veliko molili, poleg tega pa so pričeli Bogu izročati tudi svoje odpovedi in bolečino. Razumeli so, da njihove žrtve podpirajo molitev in večajo njeno moč. Trudili so se, da so brez pritoževanja prenašali vse, kar jim je bilo težko ali zoprno, kar jim je prinašalo odpor ali bolečino.

* * *

Angelovo sporočilo je pomembno tudi zate.

Tudi po tvojih žrtvah Bog uresničuje načrte usmiljenja.

*Naj te ta skrivnost spodbuja, da boš lažje potrpel
in brez pritoževanja prenašal vse, kar ti je težko, zoprno ali boleče.*

* * *

PALOGA:

*V družini se pogovorite o skrivnostih žalostnega dela rožnega venca
in zmolite desetko, da bi znali potrpeti, kadar je to potrebno.*

13. dan

Tretje videnje angela SKRIVNOSTNO OBHAJILO

Jeseni 1916 se je Luciji, Frančišku in Jacinti angel še tretjič prikazal. Bili so na paši. Po malici so odšli molit v skalno votlino. Najprej so zmolili rožni venec, potem pa večkrat ponovili še angelovo molitev. Naenkrat je nad njimi zažarela nenavadna svetloba. Zagledali so angela. V levi roki je držal kelih, nad katerim je lebdela hostija. Iz nje je v kelih padlo nekaj kapelj krvi. Angel je pustil kelih lebdeti v zraku. Pokleknil je poleg otrok in jih povabil, naj skupaj z njim počastijo Najsvetejše in prosijo Boga za spreobrnjenje grešnikov.

Nato je vstal in znova vzel v roke kelih in hostijo. Hostijo je dal Luciji, s keliha pa je dal piti Frančišku in Jacinti. Rekel je: „Vzemite telo in pijte kri Jezusa Kristusa, ki ga nevhvaležni ljudje strašno žalijo. Zadoščujte za njihove zločine in tolačite svojega Boga.“

Angel je še trikrat ponovil molitev k Najsvetejšemu, potem je izginil. Otroci so bili prevzeti od nadnaravne moči, ki jih je obdajala. Po prejemu skrivnostnega obhajila, so se čutili napolnjeni z Božjo navzočnostjo, kar je Frančišek takole opisal: „Čutil sem, da je Bog v meni, pa nisem vedel kako.“ Telesno so bili popolnoma izčrpani, v notranjosti pa napolnjeni z nepopisnim mirom in srečo. Še več dni so doživljali, kakor da jih pri vseh opravilih in delu vodi nadnaravna sila.

Srečanja z angelom so otroke naravnavala k Bogu, da so bolje razumeli, kako zelo jih ljubi in na kakšen način želi biti ljubljen. Njihova vera je rasla. Začenjalo pa se je tudi trpljenje, posebno za Lucijo. V letu angelovih prikazovanj se je nad njeno družino namreč zgrnila nesreča. Oče se je dal zapeljati slabi družbi in je začel je popivati. Zaradi tega so izgubili precej rodovitne zemlje. Starejši

sestri sta odšli služiti. V hišo, ki je bila še pred nekaj leti polna veselja in pridnih rok, se je naselila žalost. Mama je večkrat izbruhnila v jok. Skrbi in težave so načele njeno zdravje in obležala je v postelji. Lucija je zelo trpela, ko je nemočna opazovala trpljenje svoje družine. Zdelo se ji je, da ji bo zdaj zdaj počilo srce. Večkrat se je umaknila k vodnjaku in v samoti jokala. Tam sta jo našla Francišek in Jacinta ter zajokala z njo. Jacinta je v takih trenutkih po navadi glasno izrekla molitev: „Moj Bog, v zadoščenje in za spreobrnjenje grešnikov ti darujemo vse to trpljenje in žrtve.“

* * *

*V povezanosti z Bogom in v moči skrivnostnega obhajila,
so se pastirčki vadili v potrpljenju, odpovedi in molitvi.*

*Tretje angelovo sporočilo je okrepilo njihovo vero v živo navzočnost
Jezusa v Najsvetejšem zakramentu.*

Pri vsaki sveti maši si priča tej skrivnosti. Jezus te ljubi.

Želi ti biti blizu in te krepčati na poti tvoje svetosti.

*Pod podobo kruha te hoče prežeti s svojo bližino
in se v lepem ter težkem družiti s tabo. Veseli se tega!*

* * *

NALOGA:

V družini si podelite spomine na prvo sveto obhajilo.

V molitvi se za ta dar zahvalite Bogu.

14. dan

Prvo videnje nebeške Gospe ROJENI SMO ZA NEBESA

Bila je sončna nedelja. Po sveti maši so otroci odgnali ovce v Irijsko globel. Pojedli so skromno malico in kleče odmolili rožni venec. Nato so se začeli igrati. Med igro so na nebu opazili bliske. Pomislili so, da se morda bliža nevihta, zato so zbrali ovce in jih začeli priganjati proti domu. Med tem se je znova močno zabliskalo. Otroci so nad majhnim hrastom, ki so mu v tistih krajih pravili tudi „črnika“, zagledali neko gospo, ki je bila oblečena v belo in je sijala bolj kakor sonce. Presenečeni so obstali v njeni bližini.

Gospa jim je rekla: „Ne bojte se. Nič hudega vam ne bom storila.“

Frančišek je Gospo le videl, njenih besed pa ni slišal. Lucija se je opogumila in jo vprašala: „Od kod ste?“

„Sem iz nebes, „je odgovorila Gospa.

„In kaj želite od mene?“ je spet vprašala Lucija.

„Prišla sem vas prosit, da bi prihajali semkaj šest mesecev zapovrstjo na trinajsti dan v mesecu ob isti uri. Potem vam bom povedala, kdo sem in kaj hočemhočem /.../.“

„Bom tudi jaz šla v nebesa,“ je zanimalo Lucijo.

„Da, pojdeš.“

„In Jacinta?“

„Tudi.“

„In Frančišek?“

„Tudi on bo šel, vendar mora zmoliti še veliko rožnih vencev,“ je odgovorila Gospa.

Lucija se je tedaj spomnila na prijateljici, ki sta pred kratkim umrli in vprašala Gospo, ali sta že v nebesih. Gospa ji je odgovorila, da je ena v nebesih, druga pa v vicah.

Gospa je vprašala otroke:

„Ali se hočete darovati Bogu, da boste prenašali vse trpljenje, ki vam ga bo poslal, v zadoščenje za grehe, s katerimi ga ljudje žalijo, in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov?“

„Da, hočemo!“

„Morali boste veliko trpeti, toda Božja milost bo vaša moč.“

Po teh besedah je Gospa razprostrla roke in na otroke razlila zelo močno luč, ki je izhajala kakor odsev iz njenih dlani in so jo otroci takole opisali: „Ta luč je prodrla v naša srca v najgloblje globine naših duš. Videli smo sami sebe v Bogu, ki je bil ta luč, mnogo jasneje, kakor se vidimo v najboljšem ogledalu.“

Otroci so padli na kolena in od srca ponavljali: „Moj Bog, moj Bog ljubim te!“

Po nekaj trenutkih je Gospa prosila otroke: „Molite vsak dan rožni venec, da boste izprosili svetu mir in konec vojne.“

Lucija je vprašala: „Ali bo vojna trajala še dolgo, ali je bo kmalu konec?“

Gospa ji je odgovorila: „Tega ti ne morem povedati, dokler ti ne povem tudi tega, kdo sem.“

Takoj zatem se je začela počasi dvigati proti vzhodu, dokler ni izginila v neizmerni daljavi. Otrokom se je zdelo, da ji veličastna svetloba utira pot skozi nebo, kot bi se odprla nebesa. Okno upanja za vse človeštvo se je odprlo.

Lucijo je ob srečanju z nebeško Gospo najbolj zanimalo, ali bo tudi sama odšla v nebesa. To vprašanje naj postane pomembno tudi zate in naj te vodi pri tvojih vsakodnevnikih odločitvah. Veseli se nebes. Naj postanejo tvoj najpomembnejši cilj v življenju.

NALOGA:

V družini se pogovorite o tem, kako si predstavljate nebesa. Nebesa lahko tudi narišete.

15. dan

PREKIPEVAJOČE VESELJE

13. maja leta 1917 se je Luciji, Frančišku in Jacinti prikazala čudovita Gospa. Videli so jo obsijano s svetlobo, ki je bila lepša od sonca. Njena obleka je bila bela. Od glave do tal je imela z zlatom okrašen plašč. V desni roki je držala bel rožni venec. Ljudje so kasneje spraševali otroke, ali lahko nebeško Gospo primerjajo morda s kakšno od žena v vasi, ti pa so vedno znova zatrjevali: „Nikakor. Ona je bila veliko lepša!“

Čudovita Gospa je otrokom povedala, da prihaja z nebes. Obljubila jim je, da bodo tudi oni nekoč prišli v nebesa. Prosila je, naj se vsak trinajsti dan v mesecu vračajo na kraj videnja in jih povabila, naj pridno molijo rožni venec ter na ta način izprosijo mir za svet in domovino.

Otroke je srečanje z nebeško Gospo močno prevzelo. Njihovi občutki so bili drugačni kot po srečanjih z angelom. Lucija jih je takole opisala: „Čutili smo enako notranje veselje, enak mir in radost, a namesto telesne potrnosti smo občutili osvežujočo živahnost, namesto izničenja s pričo Božje navzočnosti izredno veselje, namesto težav z govorjenjem, navdušeno zgovornost.“

Kljub temu pa je Lucija čutila, da morajo o vsem molčati. Frančišku in Jacinti je zabičala, naj nikomur ničesar ne pravita. Obljubila sta ji, a Lucija ni bila mirna. Opazovala je svojo malo sestrično in jo slišala, kako od časa do časa vsa prevzeta ponavlja: „Oh, kako lepa Gospa!“ Lucija se je še dobro spominjala, kako slabo so domači pred dvema letoma sprejeli novico o nenavadni svetlobi, ki so jo s prijateljicami opazile na paši. Hkrati je čutila, da morajo sporočila nebeške Gospe ostati skrivnost. Jacinto je zato še enkrat posvarila, naj molči in nikomur ničesar ne pravi. Jacinta ji je obljubila: „Ne bom, ne, bodi mirna.“

Veselje, ki je navdajalo malo Jacinto, pa je bilo preveliko. Zvečer je na cesti zagledala svojo mater, ki se je vračala s trga. Stekla ji je naproti in ji že na cesti povedala: „O, moja mama, danes sem v Irijski globeli videla našo Gospo!“ Mama ji ni verjela in deklica se je užalostila.

Frančišek je drugo jutro vse povedal Luciji. Jacinta je zajokala: „Tu notri je bilo nekaj, kar mi ni pustilo molčati.“ Sedaj sta se morala zagovarjati tudi Frančišek in Lucija, najprej doma, potem pri župniku in drugih, ki so se začeli zanimati za nenavaden dogodek. Lucijina slutnja se je uresničila. Spet so bili deležni zasmehovanja, zmerjali so jih z lažnivci. A zdelo se je, da je vse, kar se dogaja, tudi Jacintina klepetavost, del Božjega načrta. Po pastirčkih se je veselo upanje širilo med ljudi, doseglo je sosednje vasi in mesta. Nenavadna pripoved pastirčkov je začela prebujati speča hrepenenja ljudi, da so svoje misli spet usmerili k Bogu, na katerega so skoraj že pozabili.

*Veselje, ki so ga bili deležni pastirčki, se še vedno širi med ljudmi,
ki premišljujejo o Fatimskih dogodkih.*

*Ob poslušanju šmarničnega branja ga lahko tudi sam občutiš.
Daj mu prostor, da bo v tebi rasla želja po srečanju z Bogom.*

NALOGA:

*V družini se pogovorite,
kđaj in na kakšen način vam vera prinaša veselje.*

16. dan

LUCIJA TRPI

V dneh po prvem videnju nebeške Gospe se je za desetletno Lucijo začelo veliko trpljenje. Mati Marija Rosa svoji hčerki ni verjela. Prepričana je bila, da so si otroci vse skupaj izmislili. Spomnila se je, da je Luciji pripovedovala o Lurški Bernardki, zato je prezirljivo rekla: „Misliš, da se mora naša ljuba Gospa, potem ko se je prikazala v Lurdu, zdaj prikazati še tebi?“

Mati Marija Rosa je svoje otroke vzgajala v strahu pred grehom. Še posebno pozorna je bila na laži. Govorila je: „Vedno mi je uspelo, da so moji otroci govorili resnico, pri najmlajši pa naj to kar dopustim? Ko bi bila vsaj kakšna majhna laž, ta pa vleče za nos toliko ljudi.“ Nikakor ni mogla verjeti, da bi bila njena hči vredna obiskanja Marije. Prepričana je bila, da se mora vsa stvar čim prej končati. Lucija se je takole spominjala: „Nekega dne, preden sem s čredo odšla na pašo, me je hotela prisiliti, da bi priznala, da sem se zlagala. Nič ni varčevala z nežnostmi in grožnjami, celo z metlo ne. Ker ni mogla doseči drugega kakor le trden molk ali ponavljanje tega, kar sem že povedala, mi je ukazala, naj odidem s čredo, a naj čez dan dobro premislim. In če nikdar ni dopustila, da bi njeni otroci lagali, bo še toliko manj dopustila laži te vrste. Zvečer me bo prisilila, da bom šla k vsem tistim ljudem, ki sem jih prevarala in jim priznala, da sem lagala in jih prosila odpuščanja.“

Lucija je bila na račun videnja še večkrat tepena. Mati je včasih uporabila poleno, drugič metlin ročaj. Tudi starejše sestre so potegnile z materjo in Lucijo večkrat zaničevale. Umikala se je v samoto, največkrat k vodnjaku in tam pretakala solze. Frančišek in Jacinta sta jo opogumljala, naj vse to potrpežljivo prenaša in daruje Bogu za spreobrnjenje grešnikov.

V Irijsko globel je prihajalo vedno več ljudi, doma pa se je stopnjeval pritisk na Lucijo. Ljudje in konji so vse pohodili, tudi zelenjavo

in koruzo, ki jo je družina gojila v bližini kraja prikazovanja. Domači so Luciji očitali, da jim zaradi nje primanjkuje hrane. Mati ji je govorila: „Če hočeš zdaj jesti, pojdi tja in prosi tisto gospo!“

Zaradi vsega trpljenja je Lucijino telo oslabeledo. Bila je shujšana in v obraz vsa bleda. Nikoli pa se ni upirala ali pritoževala nad materinim ravnanjem. Bolečino in žalost je izročala Bogu. Tolažila jo je misel, da je vse kar se dogaja, del Božjih načrtov in da je v stiski ne bo zapustil.

*Najlepše stvari v življenju so mnogokrat povezane z bolečino.
To je težko razumeti. Skušaj zaupati, da je vse v Božjih rokah.*

NALOGA:

*Pogovorite se, kdaj se vam je v družini zgodilo
kaj bolečega ali težkega in kaj ste se iz tega naučili.*

17. dan

Drugo videnje nebeške Gospe MOLITE ROŽNI VENEC

V sredo, 13. junija 1917, so v Fatimi praznovali god župnijskega zavetnika, sv. Antona Padovanskega. V času prikazovanja je v kraju potekalo veliko slavje. Tudi družini pastirčkov sta se odpravili tja, čeprav je Jacinta prejšnji dan povabila očeta in mater, naj ju raje pospremita v Irijsko globel, kjer se bo prikazala Marija. Mati Olimpija, ki je dvomila o prikazovanjih in hkrati vedela, kako rada ima Jacinta slavja, je vprašala: „Ne bi šla raje na slavje?“ Jacinta je odgovorila: „Ne, naša Gospa je lepša. Jaz pojdem v Irijsko globel z Lucijo in Frančiškom. Če bo naša Gospa rekla, naj gremo na praznovanje Sv. Antona, bomo pa šli.“

Na kraju videnja se je tisti dan zbralo okoli petdeset ljudi. Pastirčki so poklekli pred črniko in začeli moliti rožni venec. Po molitvi so otroci znova videli odsev luči, podoben blisku, ki se jim je bližal. Takoj zatem so nad črniko zagledali Gospo, ki je bila prav tako lepa kot v maju.

Lucija jo je vprašala: „Kaj hočete od mene?“

Gospa, ki sta jo tudi tokrat slišali le Jacinta in Lucija, je odgovorila: „Hočem, da pridete sem 13. dan prihodnjega meseca; da molite rožni venec vsak dan in da se naučite brati. Potem bom povedala, kaj hočem.“

Lucija je rekla: „Hotela sem Vas prositi, da bi nas vzeli v nebesa.“

„Da, Jacinto in Frančiška bom vzela kmalu. Ti pa ostaneš tu še nekaj časa. Jezus hoče s tvojim sodelovanjem doseči, da me bodo ljudje spoznali in ljubili. Na svetu hoče vpeljati pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Tistemu, ki se je bo oklenil, obljubim zveličanje in te duše bo Bog ljubil kakor cvetlice, s katerimi krasim njegov prestol.“

„Bom ostala tu sama?!“ je žalostno vprašala Lucija.

„Ne, hčerka. Ali hudo trpiš? Ne izgublaj poguma! Jaz te ne bom

nikoli zapustila. Moje brezmadežno Srce bo tvoje pribežališče in pot, ki te bo vodila k Bogu.“

Po teh besedah je nebeška Gospa razprostrla roke in otroke obsijala s svetlobo. Čutili so, kot bi bili potopljeni v Boga. Zdelo se je, kakor da sta Francišek in Jacinta v svetlobi, ki se je dvigala proti nebu, Lucija pa v svetlobi, ki se je razlivala na zemljo. Otroci so opazili, da na Gospejini desni dlani leži srce prebodeno s trni. Razumeli so, da je to Marijino brezmadežno srce, prebodeno z grehi človeštva. Gospa je nato počasi izginila v nebo.

Ljudje, ki so bili zbrani okoli pastirčkov, Gospe niso ne videli ne slišali. Opazili pa so nekatere druge nadnaravne pojave. Nad črniko se je pojavil gost oblak dima. Ob koncu videnja se je začel dvigati visoko proti vzhodu, dokler ni na jasnem nebu popolnoma izginil. Po videnju so bile zgornje veje črniko priklonjene proti vzhodu, kakor da bi jih bila Marijina obleka nagnila v to smer. Ljudje so bili zadovoljni in so verjeli vsemu, kar so trdili pastirčki. Iz črniko so začeli trgati vejice. Zadržali so se pri drevesu in molili.

Nebeška Gospa je pastirčkom priporočila naj vsak dan molijo rožni venec in jim zagotovila, da bo vedno z njimi. Lucija je pozneje povedala: „Zaradi te obljube sem se počutila okrepljena in polna zaupanja, da me Gospa nikoli ne bo pustila same. Vodila me bo in spremljala moje korake na življenjski poti, kamor me bo Bog hotel pripeljati. Prepustila sem se njegovim očetovskim rokam in njeni materinski skerbi.“ Molitev rožnega venca naj pomaga tudi tebi, da se boš zaupljivo prepustil Marijinemu varstvu.

NALOGA:

V družini se pogovorite o skrivnostih veselega dela rožnega venca in zmolite desetko.

18. dan

TEMA U DUŠI

Po drugem videnju nebeške Gospe so se otroci odpravili v Fatimo. Ljudje, ki so bili ob videnju z njimi, so veselo pripovedovali o vsem, kar so videli in doživeli. Lucijine matere pa to še vedno ni potolažilo. Skrbelo jo je, da je vedno več ljudi zapeljanih v prevaro. Odločena je bila, da se mora vsa zadeva čim prej končati.

S tem prepričanjem je šla do župnika. Ta ji je svetoval, naj ne pretepa hčere in naj je ne straši. Predlagal je, naj otroke pripelje v župnišče, kjer jih bo sam že zasačil pri laži, če so res lažnivci.

Še isti dan je mati Marija Rosa rekla svoji hčeri: „Jutri greva k prvi maši. Potem boš šla v župnišče h gospodu župniku. On naj te prisili, da priznaš resnico, naj bo karkoli; naj te kaznuje, naj naredi s tabo kar hoče ... Ni pomembno kako te bo prisilil, da le priznaš, da si lagala, pa bom zadovoljna.“

Lucija se je prestrašila. Na njeno presenečenje jo je župnik mirno in ljubeznivo spraševal o dogodkih. Tudi Jacinto in Frančiška je izprašal. Na podlagi vsega kar je izvedel, pa je zaključil, da otroci sicer ne lažejo, da pa sam zelo dvomi, da je bilo razodetje nebeško. Zelo verjetno se mu je zdelo, da gre za Satanovo prevaro.

Te besede so Lucijo zelo prizadele. Materino nasprotovanje in župnikov dvom sta v njeni duši povzročila veliko zbranost. Spomnila se je, da hudi duh povzroča nemir in nered. In res ni bilo več veselja in miru v domači družini, odkar so se ji začeli dogajati vsi ti nenavadni dogodki. O svoji tesnobi je potožila Frančišku in Jacinti, onadva pa sta ji odločno zatrjevala: „Ni Satan, ni! Pravijo, da je Satan zelo grd in da je pod zemljo, v peklju; tista Gospa pa je tako lepa! In videli smo jo, kako je šla gor v nebesa.“

Lucija se je v njuni družbi nekoliko opogumila, a strah je ostal. Temo v njeni duši so povečale še čudne sanje. V njih je Lucija vi-

dela hudiča, ki se ji je smejal, ker jo je prevaral. Zgrabil jo je in jo hotel zvleči v pekel. Začela je vpiti in tako glasno klicati Marijo, da je prebudila mamo.

Stiska je bila za desetletno deklico prevelika. Bližal se je 13. julij, Lucija pa je vsa zbegana takole razmišljala: „/.../ če je hudič, čemu naj ga grem gledat? Če me bodo vprašali, zakaj ne grem, bom odgovorila, da se bojim, da se morda prikazuje hudič, in da zato ne grem. Jacinta in Francišek naj naredita kar hočeta, jaz pa se nikoli ne vrnem v Irijsko globel.“

Vera je dar od Boga. Bog jo daje, lahko pa jo tudi vzame.

Lucija je bila deležna številnih milosti,

videla je toliko čudovitih znamenj in razodetij, da jo Bog ljubi.

Pa vendar je Bog dopustil, da se je tudi ona borila z dvomi in nevero.

Prosi Gospoda, naj ti v lepih in težkih trenutkih pomaga ohraniti vero.

NALOGA:

Pomisli na prijatelje ali znance, ki ne verujejo ali pa se iz vere celo norčujejo. Zmoli zanje Očenaš.

19. dan

Tretje videnje MARIJA NAPOUJE ČUDEŽ

V petek, 13. julija 1917, se je v Irijski globeli že zgodaj zjutraj začela zbirati velika množica ljudi. Zbralo se jih je okoli pet tisoč. Frančišek in Jacinta pa sta bila še vedno doma. Klečala sta ob svojih posteljah in jokala. Celo noč sta prebedela v molitvi in prosila Marijo, naj pomaga Luciji v njenih dvomih.

V Lucijini notranjosti se je tisti dan res zgodil preobrat, ki ga je sama takole opisala: „Naslednji dan, ko se je bližala ura, ko bi morala iti na srečanje, sem se nenadoma čutila prisiljeno, da grem. Gnala me je neka čudna sila, ki se ji nisem mogla upreti.“ Na poti v Irijsko globel se je spotoma ustavila pri Frančišku in Jacinti. „Brez tebe si ne upava iti. Pojdi z nama,“ sta jo prosila. „Grem,“ jima je odvrnila. Veseli so odhiteli na kraj videnja.

Otroci so veje črnike potresli s cvetovi in poklekli. Lucija je v rokah držala prižgano svečo in začela z molitvijo rožnega venca. Množica je v neverjetni zbranosti molila z otroki. Lucija, Jacinta in Frančišek so kmalu zagledali znan odsev svetlobe in nebeško Gospo.

Lucija jo je vprašala: „Kaj hočete od mene?“

Gospa je odgovorila: „Prihajajte sem še naprej vsak mesec. V oktobru vam bom povedala, kdo sem in kaj hočem, in bom napravila čudež, ki ga bodo vsi videli, da bodo verovali.“

Po teh besedah je Marija pastirčkom razodela skrivnost, ki so jo dolgo ohranjali zase. Prvi del skrivnosti je bilo videnje pekla. Nebeška Gospa je razprostrla roke, odsev svetlobe pa je tokrat prodril v zemljo. Otroci so zagledali ognjeno morje, v katero so se v strahotnih mukah pogrezale duše grešnikov. Videnje je trajalo le nekaj trenutkov, a je otroke navdalo s tolikšno grozo, da bi najbrž umrli od strahu, če ne bi imeli Marijinega zagotovila, da bodo prišli v nebesa.

V drugem delu skrivnosti je Marija otrokom zaupala, da želi Bog rešiti ljudi pred peklom, zato hoče, da se na svetu vpelje pobožnost do njenega brezmadežnega srca. Če se bodo ljudje posvetili Marijinemu brezmadežnemu srcu in bo papež z vsemi škofi posvetil Rusijo njenemu varstvu, se bo vojna končala in človeštvu bodo prihranjene mnoge grozote. Če pa se to ne bo uresničilo, bo nastopila še ena vojna. V tretjem delu skrivnosti je Marija otrokom v podobah pokazala preganjanje papeža in Cerkve v prihodnosti. Otrokom je naročila, naj o tem z nikomer ne govorijo, seveda pa lahko Lucija in Jacinta povesta Frančišku, vse kar sta slišali.

Ob koncu je Gospa spet spodbudila otroke, naj vsak dan molijo rožni venec, da bodo izprosili mir za domovino in svet. Povabila jih je, naj po vsaki desетки izrečejo še molitev: „O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in pripelji v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.“

Po tretjem videnju se je v Lucijino dušo spet naselil mir. Nič več ni dvomila, da je vse, kar se dogaja, del Božjega načrta. Njeno trpljenje se je sicer nadaljevalo, a prenašala ga je v zaupanju, da jo Bog ljubi in sprejema njene žrtve za rešitev grešnikov. Tolažila jo je tudi napoved čudeža, ki ga bodo lahko vsi videli in verovali. Novica o tem se je naglo razširila po vsej Portugalski. Ljudje najrazličnejših slojev, poklicev in prepričanj so postali pozorni na nenavadne dogodke v Fatimi.

Fatimski dogodki naj spodbudijo tudi tebe, da boš v svojem življenju pozoren na čudeže in znamenja Božje navzočnosti. Dovolj Bogu, da po njih utrjuje tvojo vero.

NALOGA:

V družini se pogovorite, kdaj ste na poseben način občutili Božjo bližino. V molitvi se zahvalite Bogu, da je z vami.

20. dan

UPRAVITELJ UGRABI PASTIRČKE

Dogodki v Fatimi so vznemirili celotno Portugalsko. Novica o napovedanem čudežu se je hitro razširila med ljudmi. Oblast, ki je bila veri sovražna, se je vznemirila. Preko časopisov so skušali vse skupaj osmešiti. Na ta račun pa se je vest širila naprej in vedno več ljudi se je želelo na lastne oči prepričati o nenavadnih dogodkih.

Tudi okrajni upravitelj, Anturo de Oliveira Santos, je postajal nemiren. Kot ustanovitelj in podpredsednik prostozidarske lože v Ouremu, je javno nastopal proti veri. Sedaj so se v njegovem okraju zbirale množice ljudi, ki so poklekale pred neko črniko in molile. Tega ni mogel trpeti. Odločil se je, da bo sam poskrbel, da se vsa zadeva čim prej zaključi. Očetoma pastirčkov je poslal poziv na zaslišanje v Ourem z zahtevo, naj pripeljeta s sabo tudi otroke. Oče Marto se je izgovoril, da je pot za tako majhna otroka prenaporna, Lucijin oče pa je bil drugačnega mnenja: „Jaz bom svojo vzel s seboj. Naj se brani kakor hoče. Jaz pri vsem tem ničesar ne razumem. In če laže, je prav, da jo kaznujejo.“

Upravitelj je zaslišal Lucijo in jo skušal z obljubami ter grožnjami prisiliti v priznanje laži. Ostala je stanovitna, tudi tedaj, ko je od nje zahteval, naj izda skrivnost, ki jo je izvedela od prikazni. Slednjič jo je odslovil in ji zagrozil, da bo drugič vse izvlekel iz nje, pa četudi bi jo moral ubiti.

13. avgusta 1917 se je v Irijski globeli zbralo že 18 tisoč ljudi. Vsi so nestrpno pričakovali pastirčke. Zaman. Ni jih bilo na kraj videnja. Upravitelj jih je namreč že zgodaj zjutraj z avtomobilom odpeljal v Ourem in jih dal zapreti v ječo. V času, ko se je običajno prikazala Gospa, se je na črniko v Irijski globeli spustil temen oblak in zaprašil ozračje. Pod vznožjem drevesa je močno zaropotalo, da so se ljudje silno prestrašili.

Pastirčki so bili med tem v ječi. V pričo drugih zapornikov so poklekali in začeli moliti rožni venec. Pazniki so se iz njih norčevali, zaporniki pa so jih najprej čudno gledali, potem pa so se še sami pridružili molitvi. Francišek je stopil k enemu izmed njih in mu rekel: „Če hočete moliti,

morate vzeti čepico z glave.“ Mož mu je brez odlašanja podal svojo čepico.

Pastirčki so zaman upali, da se jim bo Gospa prikazala v ječi. Postali so žalostni, posebno Frančišek, ki se je bal, da Gospe ne bo nikoli več videl. Jacinti se je stožilo po očetu in mami. Jokala je. Lucija in Frančišek sta jo spodbujala naj trpljenje daruje za grešnike.

Začela so se zasliševanja. Neznanci so skušali zlepa ali zgrda doseči, da bi pastirčki izdali skrivnost ali priznali prevaro. Obljubljali so jim zlatnino, grozili so jim s smrtjo. Zaprli so jih v sobo in jim zagrozili, da bodo ostali zaprti dokler ne izdajo skrivnosti. Ker so otroci vztrajali v molku, so jim zagrozili, da jih bodo scvrli v olju. Čez nekaj časa so res prišli po Jacinto in jo odpeljali. Minilo je še nekaj časa, ko so se vrata ponovno odprla. Paznik je rekel Frančišku, da je Jacinta že mrtva in da je sedaj on na vrsti. Lucija je ostala sama, prepričana, da sta Frančišek in Jacinta zares umrla v plamenih. Spet so prišli in ji grozili, a jim ni ničesar izdala.

Otroke so šele tretji dan izpustili iz ječe. Upravnik jih je odpeljal v Fatimo in jih pustil pred vrati župnišča. Kasneje se v zadevo ni več vtikal. Pravijo, da je čez nekaj let ustno privolil, da lahko postavijo kip Marije v kapelo v Irijski globeli. Lucija je o njem povedala: „Imam vtis, da je bil upravitelj orodje v Božjih rokah. Tako smo imeli priložnost, da smo trpeli iz ljubezni do Njega za spreobrnjenje grešnikov.“

*Pogum, ki so ga pokazali pastirčki, je bil sad njihove ponižne
in preproste vere, da je Bog z njimi in jih vodi. Prosi Boga,
da boš tudi sam pogumen v veri.*

NALOGA:

*Pomisli, če si se kdaj zlagal, ker si se bal kazni ali posledic,
če bi povedal resnico. Zmoli kesanje.*

21. dan

Četrto videnje REŠEVANJE DUŠ

Okrajni upravitelj je pastirčke po treh dnevih izpustil iz ječe. Vrnili so se na svoje domove. V nedeljo, 19. avgusta, so se Lucija, Frančišek in njegov starejši brat Janez odpravili na pašo v bližnji kraj Valinhos. Jacinta je ostala doma. Na paši se je Frančišku in Luciji zazdelo, da ju obdaja nekaj nadnaravnega. Domnevala sta, da se jima bo prikazala nebeška Gospa. Postaljo jima je žal, da Jacinte ni zraven, zato sta prosila Janeza, naj brž steče ponjo. Ker ni hotel iti, mu je Lucija ponudila kovanec, ki ga je imela v žepu. Končno je stekel in se kmalu vrnil skupaj z Jacinto.

Nedolgo zatem so nad nekim drevesom zagledali nebeško Gospo. Lucija jo je vprašala: „Kaj hočete od mene?“

„Hočem, da še naprej prihajate v Irijsko globel na 13. dan in še naprej vsak dan molite rožni venec. Če vas ne bi odpeljali v Vilo Novo de Ourem, bi bil čudež izrazitejši. V zadnjem mesecu bom naredila čudež, da bodo vsi verjeli.“

Obraz nebeške Gospe se je nato užalostil in prosila je otroke: „Molite, veliko molite in delajte žrtve za grešnike. Veliko duš namreč gre v pekel, ker ni nikogar, ki bi se zanje žrtvoval in molil zanje.“

Po teh besedah se je Marija začela dvigati proti vzhodu, dokler ni izginila. Janez, ki je bil navzoč med videnjem, ni videl ničesar, slišal pa je nenavaden šum, podoben zvoku rakete. Lucija in Jacinta sta iz drevesa, nad katerim se je prikazala Marija, utrgali vejici in ju odnesli domov. Ko sta vejico prinesli vsaka v svojo hišo, so domači zaznali nadnaravno lep vonj, ki je omajal celo Lucijino mamo v njenem prepričanju, da hčerka laže. Njena jeza se je nekoliko pomirila, kljub temu pa je ponavljala: „Če bi vsaj še kdo videl, kar vidijo oni,

bi lahko verjela. Tako pa ne verjamem.“ Tudi ko je vedno več ljudi potrjevalo, da so na kraju videnja tudi sami opazili nadnaravne pojave, ni verjela in je govorila: „Prej se mi je zdelo, da bi lahko verovala, če bi tudi drugi ljudje kaj videli, toda zdaj jih toliko govori, da so videli – jaz pa še vedno ne morem verjeti.“

Čudovit vonj, ki je za kratek čas napolnil hišo, je dal misliti tudi Lucijinemu očetu. Od tistega dneva naprej je Lucijo branil z besedami: „Sicer ne vemo, ali je resnica, a prav tako ne vemo, ali je laž.“

Lucija, Frančišek in Jacinta so odslej veliko premišljevali o tem, kako žalostna je bila Marija, ko jim je razodela, da gre veliko duš v pekel. Med julijskim prikazovanjem so za trenutek uzrli peklenski ogenj in podoživeli strahotno trpljenje pogubljenih. Zato so si odslej še bolj zavzeto prizadevali, da bi z molitvijo in žrtvami pomagali spreobračati grešnike. Niso le potrpežljivo prenašali trpljenja, ki ga je dopuščal Bog, ampak so si trpljenje tudi sami nalagali.

Bog noče, da bi kdo prišel v pekel.

*Njegovo usmiljenje je neskončno, ne more pa doseči ljudi,
ki ga zavestno odklanjajo in skušajo izriniti iz svojega življenja.*

Moli za njihovo spreobrnjenje.

NALOGA:

*Za spreobrnjenje grešnikov zmoli desetko rožnega venca
in se odpovej večerni risanki ali računalniku.*

22. dan

Peto videnje MOLITEU ZA MIR

Lucija, Frančišek in Jacinta so si po avgustovskem videnju še bolj goreče prizadevali, da bi z molitvijo in žrtvami pomagali Bogu spreobračati grešnike. Iskali so priložnosti, da bi se lahko v ta namen čemu odpovedali ali kaj potrpeli. Nekoč, ko so bili na paši, je Lucija našla na tleh robato debelo vrv. Začela se je igrati z njo in si jo je privezala okoli roke. Čez čas je opazila, da jo vrv žuli. Frančišku in Jacinti je predlagala, da si vrv razdelijo in jo nosijo privezano okoli pasu, kot žrtev za spreobrnjenje grešnikov. Otroka sta se strinjala. Vrv so z ostrim kamnom razdelili na tri dele in si jo močno zategnili okoli pasu. To jim je povzročalo velike bolečine, zaradi katerih so Jacinti večkrat silile solze v oči. Lucija jo je v takih trenutkih prosila, naj vrv sname, Jacinta pa je odgovarjala: „Ne! Hočem darovati to žrtev Jezusu v zadoščenje in spreobrnjenje grešnikov.“

Nastopil je 13. september. V Irijski globeli se je na ta dan zbralo približno 30 tisoč ljudi. Zaradi gneče so se pastirčki s težavo pomikali proti kraju videnja. Ljudje so pred njimi padali na kolena in jih prosili, naj posredujejo Mariji njihove prošnje. Eni so kričali z dreves in zidov, drugi so se iz gneče proseče stegovali proti njim. Luciji se je zazdelo, da se je nanje usula vsa bridkost človeštva. Nekaj mož je otrokom pomagalo, da so si počasi utirali pot skozi množico in končno dosegli kraj videnja.

Med molitvijo rožnega venca so otroci zagledali znano svetlobo. Trenutek za tem se je nad črniko pojavila nebeška Gospa. Naročila jim je: „Molite še naprej, da boste izprosili konec vojne.“

Otroci so Mariji posredovali prošnje ljudi, ki so prišli na kraj videnja. Marija jim je odgovorila, da bo nekatere uslišala, drugih ne. Spet jim je obljubila, da bo naslednji mesec naredila čudež, da bodo vsi verovali.

Napovedala je, da bodo videli tudi Jezusa in Svetega Jožefa, ki bosta blagoslovila svet.

Nato je rekla: „Bog je zadovoljen z vašimi žrtvami, vendar ne mara, da spite z vrvjo. Nosite jo samo čez dan.“

Marija se je dvignila in začela izginjati proti vzhodu. V času videnja je na tisoče ljudi opazilo nadnaravne pojave. Mnogi ljudje so pripovedovali, da so videli nekakšne cvetlice mavričnih barv, ki so padale proti zemlji in izginjale, še preden so se dotaknile tal. Nekateri so opazili svetlečo kroglo, ki je potovala čez nebo in slednjič izginila v soncu. Spet drugi so videli križ, ki je izšel s sonca in se počasi pomikal proti vzhodu. Ljudje različnih slojev in prepričanj so potrjevali, da so videli te pojave in prisegali na resničnost dogajanj v Fatimi.

Otroci odslej niso več spali z vrvjo privezано okoli pasu. Zavedanje, da Bog vidi vsako njihovo žrtev in je z njimi sočuten, jih je opogumilo, da so še naprej zvesto izpolnjevali Marijina naročila. Vsak dan so molili rožni venec, da bi izprosili konec vojne, ki je v tistem času divjala v svetu. V njej je življenje izgubilo več milijonov ljudi, uničene so bile celotne pokrajine, mesta in vasi. Družine so ostale brez svojih domov. Sinovi, možje in očetje so odhajali na bojišča, od koder se mnogi niso nikoli vrnili. Trpljenja, ki ga je povzročila prva svetovna vojna, se ne da opisati. V zameno za preprosto molitev pastirčkov pa je Marija svetu obljubila mir.

*Vojne divjajo tudi danes. Marija vabi tudi tebe,
da si kot Božji sodelavec z molitvijo in dobrimi deli
prizadevaš za mir v svoji družini, domovini in svetu.*

NALOGA:

*S pomočjo staršev in svetovnega spleta se pozanimaj, v katerih državah
ta hip potekajo vojne. Za vsako izmed njih zmoli Zdravo Marijo.*

23. dan

Šesto videnje SEM GOSPA ROŽNEGA VENCA

Po septembrskem videnju je na tisoče ljudi potrdilo svojo vero v resničnost prikazovanj. Doma pa se je Lucijino trpljenje kljub temu nadaljevalo. Pašnik in njive v Irijski globeli so bile popolnoma uničene. Domače je zelo skrbelo, kako se bodo preživljali brez te zemlje. Morali so prodati čredo ovac. Za pomanjkanje so krivili Lucijo. Velikokrat je poslušala očitke svoje matere, ki je še vedno trdila, da so vsi dogodki le posledica otroških laži. Lucija je njene kazni mirno prenašala in svoje trpljenje izročala Bogu.

Ob napovedi čudeža v oktobru, ki je pritegnila pozornost množic, so se domači še bolj vznemirili. Bali so se maščevanja ljudi, ko se bo izkazalo, da je vse skupaj le otroška prevara. Oče se je upijanjal, mati je stresala jezo na ubogo Lucijo. Cela vas je v strahu pričakovala 13. oktober. Le otroci se niso bali. Trdno so bili prepričani, da bo nebeška Gospa izpolnila vse, kar jim je obljubila.

Na večer pred 13. oktobrom se je v Irijski globeli začela zbirati ogromna množica ljudi, ki je noč prespala pod milim nebom. Že pred sončnim vzhodom se je na kraju prikazovanja razlegalo glasno petje in goreča molitev vseh navzočih.

Lucijina mati je bila na ta dan prvič ganjena ob misli na svojo hčer. Bala se je, da jo bodo jezni ljudje potolkli do smrti, zato je rekla: „Če bo umrla moja hči, hočem umreti ob njej.« Prvič je pospremila svojo hčer na kraj prikazovanja.

Ljudje so Lucijo in Jacinto oblekli v lepo obleko, na glavo pa so jima nadedli cvetlični venček, da sta bili videti kakor dva angelčka. Zunaj je močno deževalo. Sredi naliva so se pastirčki prebijali skozi množico. Veter je bil tako močan, da so bili kljub dežnikom vsi premočeni. Kljub slabemu vremenu in veliki gneči so se ljudje vedli

zelo spoštljivo in so potrpežljivo čakali na vidce. Ganjeni so poklekali v globoko blato in goreče molili. Ta dan se je v Irijski globeli zbralo okoli 70 tisoč ljudi.

Otroci so končno prispeli do črnike, ki je bila vsa okrašena s svilenimi trakovi. Lucija je po notranjem nagibu prosila ljudi, naj zaprejo svoje dežnike in začela z molitvijo rožnega venca. Otroci so zagledali znano svetlobo, hip zatem pa tudi nebeško Gospo nad črniko.

Lucija je vprašala: „Kaj hočete od mene?“

Marija je odgovorila: „Hočem ti povedati, naj tukaj naredijo kapelo meni v čast. Sem Gospa rožnega venca. Še naprej vsak dan molite rožni venec. Vojna se bo končala in vojaki se bodo kmalu vrnili domov.“ Z žalostjo na obrazu je Marija prosila: „Naj ljudje ne žalijo več Boga, našega Gospoda, ki je že zelo žaljen.“ Nato je razprostrla roke, da so zažarele v soncu in se začela dvigati.

*Marija je pastirčkom zaupala, da ji je ime Gospa rožnega venca.
Ponovila je svojo željo, da bi ljudje radi molili to preprosto molitev, po kateri bodo prejeli številne milosti in dosegli večno življenje v nebesih. Skrivnosti rožnega venca nam razodevajo neskončno ljubezen Boga, ki se je po Mariji sklonil na zemljo, da bi nas odrešil.
Naj ti premišljevanje Fatimskih dogodkov pomaga,
da boš rad molil to čudovito molitev.*

NALOGA:

V družini se pogovorite o skrivnostih svetlega dela rožnega venca in zmolite desetko.

24. dan

Šesto videnje SUETA DRUŽINA IN ČUDEŽ

Včeraj smo v šmarničnem branju slišali, kako se je Marija 13. oktobra 1917 šestič prikazala pastirčkom. Prosila jih je, naj še naprej molijo rožni venec in jim razodela, da se bo vojna kmalu končala. Želela je, da bi ljudje na kraju videnja njej v čast zgradili kapelo. Z žalostjo na obrazu je prosila, naj ljudje nehajo žaliti Boga, ki je že tako dosti žaljen. Nato je razprostrla roke in se začela dvigati v nebo. Videnja pa s tem še ni bilo konec. Pastirčki so na nebu zagledali čudovit prizor, ki ga je Lucija opisala takole:

„Ko je naša Gospa izginila v neizmerni daljavi neba, smo videli ob soncu svetega Jožefa z detetom Jezusom in našo Gospo v beli obleki z modrim plaščem. Zdelo se je, da sv. Jožef z detetom Jezusom blagoslavlja svet z roko v obliki križa. Malo zatem, ko je to prikazanje izginilo, sem zagledala našega Gospoda in našo Gospo, ki se mi je zdela, da je naša Žalostna Mati Božja. Zdelo se je, da je naš Gospod blagoslavljal svet na enak način kot sveti Jožef. Ta prikazen je izginila in zdelo se mi je, da vidim še enkrat našo Gospo, podobno naši Karmelski Gospe.“

Medtem so ljudje v Irijski globeli opazovali nadnaravne pojave na nebu. Med njimi je bil najbolj očitni tako imenovani „sončni čudež“, ki so ga videli vsi navzoči, med njimi tudi neverni in tisti, ki so prišli z namenom, da bi razkrili prevaro.

V času videnja je dež nenadoma prenehal. Oblaki so se pretrgali in prikazalo se je sonce. Podobno je bilo okrogli srebrni plošči. Izgubilo je svoj bleščeči odsev, tako da so ljudje brez težav zrlili vanj. Zdelo se je, da se sončni rob z veliko naglico vrti okoli svoje osi. Med vrtenjem so se iz sonca osipavali svetlobni žarki različnih barv in ljudem se je zdelo, kot bi gledali v vrteči se ognjemet. Žarki so obarvali predmete na zemlji. Sonce je postalo vijolične, nato pa oranžne barve. Ljudje so bili ganjeni

do solz. Vse to je trajalo približno deset minut. Nenadoma se je sonce s silovito naglico pognalo proti zemlji. Ljudje so zakričali od groze in se v molitvi zatekli k Jezusu in Mariji. Slednjič se je sonce ustavilo in začelo svetiti z običajno svetlobo. Ljudje so si oddahnili. V času sončnega čudeža se je obleka na premočenih ljudeh popolnoma posušila.

Opisani pojav so lahko opazovali tudi v drugih, več deset kilometrov oddaljenih krajih. Naslednji dan so o njem poročali vsi portugalski časopisi. Poskušali so ga znanstveno razložiti, vendar jim do danes to ni uspelo. Mnogo ljudi se je ob pogledu na čudež sprebrnilo in začelo verovati. Seveda so bili tudi takšni, ki so kljub tako očitnemu znamenju, še vedno dvomili v resničnost prikazovanj. Med njimi je bila žal tudi Lucijina mati. Govorila je: „Še vedno ne vem. Da bi bila res Naša Gospa, je nekaj tako veličastnega, da tega nismo vredni.“ In ko so jo spraševali: „Ali nisi videla čudeža s soncem?“ je odgovarjala: „Videla sem, videla! Pa se mi je zdelo to nekaj tako velikega, česar mi ne zaslužimo. Še vedno premišlujem, ali je to lahko resnično. Ne vem.“

Svetlobna znamenja so v Svetem pismu povezana z Bogom, ki je Oče luči in z Jezusom Kristusom, ki sam zase pravi: Jaž sem luč sveta. Razlagalci Fatimskih dogodkov so prepričani, da sončni čudež in druga svetlobna znamenja, ki so spremljala prikazovanja, kažejo na Božjo prisotnost in delovanje. Po Mariji je deloval Bog. Izbral je tri preproste pastirčke, da bi se po njih razodela njegova ljubezen do ljudi takratnega in našega časa. S sončnim čudežem je želel potrditi resničnost Marijinih prikazovanj in sporočil ter doseči, da bi jih vsi sprejeli in se po njih ravnali.

Bog je navzoč tudi v tvojem življenju. Želi biti luč zate.

Imej odprto srce za Njegovo delovanje.

DIALOG:

Opazuj sončni zahod in pri tem misli na Boga.

V molitvi Očenaš se mu zahvali, da je vedno s teboj.

25. dan

BOG NAS PO MARIJI SPREMINDJA

Marija je že pri prvem videnju pastirčkom obljubila, da jih bo spremljala Božja milost in jih krepila v trpljenju. Vsi trije so z njo zvesto sodelovali in hitro napredovali na poti svetosti.

Frančiška so videnja angela in Marije popolnoma prevzela. Marijina obljuba, da ga bo kmalu vzela v nebesa, ga je močno osrečila. Z velikim veseljem je molil rožni venec, tudi takrat, ko sta ga Lucija in Jacinta vabili k igri. Še posebno ga je pretreslo tretje videnje, v katerem so otroci sami sebe doživeli potopljene v Boga. Frančišek je o tem povedal: „Zelo sem bil vesel, da sem videl angela. Še več veselja sem doživel ob pogledu na našo Gospo. Toda najlepši se mi je zdel naš Gospod v tisti luči, ki jo je naša Gospa vlila v naša srca. Tako zelo ljubim Boga! Toda on je tako zelo žalosten zaradi mnogih grehov. Mi ne smemo nikoli več narediti nobenega!“

Poslej je imel Frančišek le še eno veliko željo: „Rad bi najprej potolažil našega Gospoda, potem pa spreobračal grešnike, da ne bi več grešili.“ Junaško je iskal priložnosti za odpovedi in prenašanje trpljenja. Medtem ko sta se Lucija in Jacinta igrali, se je Frančišek zatekal v samoto. Ko ga je Lucija vprašala, kaj počne in o čem premišljuje, je odgovoril: „Mislím na Boga, ki je tako žalosten zaradi tolikih grehov. O, ko bi mu mogel vsaj jaz delati veselje!“

Leto dni po oktobrskem prikazovanju sta Jacinta in Frančišek zbolela za špansko gripo, za katero so v tistem času umirali mnogi ljudje po vsej Evropi. Čez nekaj časa se jima je stanje sicer izboljšalo, a kmalu sta spet obležala. Tokrat je bolezen močneje prizadela Frančiška, ki je dobil še pljučnico. Potrpežljivo je prenašal trpljenje in ni nikoli zastokal ali potožil. Slutil je, da se bliža smrti. Veselil se je nebes. Rad si je predstavljal, kako v večnosti tolaži Gospoda. Kljub temu ga je bolelo, da se bo moral posloviti od svojih domačih, posebno od Jacinte in Lucije.

Frančišek je umrl na svojem domu, 4. aprila 1919, ko še ni dopolnil enajst let. Lucija in Jacinta sta ga zelo pogrešali. Pokopali so ga na fatimskem pokopališču, leta 1952 pa njegovo truplo prenesli v fatimsko baziliko. 13. maja 2000 je bil razglašen za blaženega.

* * *

Frančišek je došel na cilj. Iz preprostega dečka, ki se je rad igral, opazoval naravo, ki je bil v šoli slab učenec in se ni nikoli naučil brati, je zrasel v svetnika. Sprejel in živel je razodete skrivnosti in jih s svojim zgledom približal ljudem. Kako mu je to uspelo? Zaupal je Bogu in mu dovolil, da se ga je dotaknil in po Mariji spreminjal.

Po zgledu blaženega Frančiška zaupaj, da te Bog ljubi in mu dovoli, da spreminja tvoje življenje.

* * *

NALOGA:

Z rokami pregneti košček gline ali plastelina in iz njega oblikuj nekaj lepega. V molitvi Očenaš prosi Boga, da bi se zmozel prepustiti njegovim rokam in mu dovoliti, da te oblikuje in spreminja.

26. dan

JACINTA REŠUJE GREŠNIKE

Konec oktobra 1918 je tudi Jacinta zbolela in legla v posteljo. Po tem, ko je prebolela špansko gripo, se ji je za nekaj dni stanje izboljšalo. Na to je kmalu spet zbolela. Dobila je pljučnico, zaradi katere se ji je na pljučni mreni naredila gnojna rana. To ji je povzročalo neznosne bolečine v prsih. Konec avgusta 1919 so jo starši po nasvetu zdravnika odpeljali v bolnišnico v Vili Novi de Ourem. Tam je ostala dva meseca. Za osemletno deklico je bila to huda preizkušnja. Pogrešala je svoje domače, posebno Lucijo. Še vedno je trpela hude bolečine, zdravljenje pa je bilo brez uspeha. Domov se je vrnila z odprto rano na prsnem košu, ki jo je bilo treba vsak dan previjati. Ker pa ni bilo ustreznih pripomočkov, se je rana okužila, zagnojila in se širila naprej po telesu. Jacinta je zaradi tega zelo oslabela. Zdravnik je njeno stanje opisal takole: „Deklica je kot okostnjak. Lakti so strahotno drobni. Odkar je prišla iz bolnišnice, kjer se je zdravila brez uspeha, jo kar naprej kuha huda vročina. Jetika neusmiljeno gloda njen slabotni organizem /.../“

Jacinta je vse trpljenje junaško prenašala. V času Marijinih prikazovanj je zelo napredovala v ljubezni do Boga, Jezusa in Marije. Resno je vzela Marijino naročilo, naj veliko moli in se žrtvuje za spreobrnjenje grešnikov in za svetega očeta. Čeprav je zaradi bolezni že tako veliko trpela, si je v ta namen nalagala še prostovoljne odpovedi ali žrtve. Tako se je na primer odpovedala sladkemu grozdju, ki so ji ga ponujali in ga je imela zelo rada. Namesto tega je raje popila skodelico mleka, čeprav se ji je zelo upiralo. Ponoči je večkrat vstajala s postelje in kljub hudim bolečinam kleče na tleh dolgo ponavljala angelovo molitev. Vdano in celo z veseljem je prenašala trpljenje zaradi gnojne rane. Potrpežljivo je sprejemala radovedne ljudi in kljub hudim glavobolom odgovarjala na njihova vprašanja.

V decembru 1919 je imela Jacinta ponovno videnje Marije, ki ji je napovedala, da se bliža najtežja preizkušnja. Razodela ji je, da bo morala kmalu v drugo bolnišnico. Staršev in Lucije ne bo več videla. Tam bo še

naprej veliko trpela in sama umrla. Marija jo je spodbudila, naj se kljub vsemu ne boji, saj bo ves čas ob njej, ob uri smrti pa jo pride iskat, da jo odpelje v nebesa. Te besede so bile Jacinti v veliko tolažbo. Kljub temu je v sebi zelo trpela in pretočila veliko grenkih solz, ko je pomislila na to, da se bo morala kmalu za vselej posloviti od domačih. Večkrat se je oklenila Lucije in hlipala: „Nikoli več te ne bom videla! In umrla bom sama!“ Nekoč je poljubljala Marijino podobo in pri tem govorila: „O moja nebeška Mamica, ali moram res sama umreti?“

Marijina napoved se je čez mesec dni začela uresničevati. Slavni doktor Eurico je obiskal Jacinto in njene starše. Prepričan je bil, da morajo izčrpati vse možnosti, da ji poskusijo rešiti življenje. Dogovorili so se, da bo Jacinta odpotovala v Lizbono in se tam zdravila na eni od najboljših klinik na Portugalskem. Pred odhodom se je za vedno poslovila od svojih domačih in Lucije. Na oslu so jo še zadnjič peljali v Irijsko globel, kjer je zmolila rožni venec in nabrala nekaj cvetic za v kapelo.

Bolnišnica je bila nov kraj Jacintinega trpljenja. Neznosnim bolečinam se je pridružila še osamljenost. 10. februarja je bila operirana. Brez splošne anestezije so ji odstranili dve levi rebri. Bolečine so bile strašne. Nekaj dni po operaciji jo je ponovno obiskala Marija. Zaupala ji je dan in uro bližajoče se smrti. Jacinti je odvzela vse telesne bolečine. Čez štiri dni, 20. februarja 1919, je Jacinta umrla sama v Lizbonski bolnišnici, daleč stran od svojih domačih. 13. maja 2000 je bila razglašena za blaženo.

Jacinta je svoje življenje darovala Bogu v želji, da bi se ljudje bolj zavedali težje greha, ki jih oddaljuje od neskončne Božje ljubezni. Premišljevanje njenega trpljenja ti lahko pomaga razumeti, kako vsak, še tako majhen greh, rani tvoj odnos z Bogom in bližnjim. Blažena Jacinta Marto naj ti pomaga, da boš svoje grehe iskreno obžaloval in si prizadeval, da jih ne boš ponavljal.

NALOGA:

Pomisli, če se ti je danes zgodilo kaj težkega ali neprijetnega. Namesto, da se jezíš, skušaj to darovati Bogu. Zmoli kesanje.

27. dan

MOLITEU PRINAŠA SAĐOUÉ

Ljudje so se kmalu po prvih videnjih začeli zatekati k pastirčkom in jih prositi naj zanje posredujejo pri Mariji in Bogu. Nekateri so prosili za zdravje, drugi za srečno vrnitev vojakov, tretji za spreobrnjenje bližnjih.

Nekoč je Franciška, ki je na smrt bolan ležal v postelji, obiskala neka gospa. Bila je zelo žalostna zaradi stalnih preprirov med možem in sinom. Sovraštvo med njima je prišlo tako daleč, da je oče slednjič spodil fanta od hiše. Gospa se je v svoji nemoči obrnila na Franciška in ga prosila, naj pri Bogu izprosi milost sprave med očetom in sinom. Francišek ji je odgovoril: „Bodite mirni. Kmalu bom šel v nebesa in ko bom prišel tja, bom našo Gospo prosil za to milost.“ Popoldne na dan Franciškove smrti se je sin vrnil k očetu in ga prosil za odpuščanje. Spravila sta se med seboj in mir se je vrnil v njihovo hišo.

Francišku so v molitev priporočili nekega fanta obtoženega zločina. Grozilo mu je več let zapora, če mu ne bi uspelo dokazati svoje nedolžnosti. Francišek je pred tabernakljem dolgo molil zanj, nato pa sporočil njegovi družini, da se bo fant čez nekaj dni vrnil domov. Res se je zgodilo tako.

V vasi je živela ženska, ki ni verjela v resničnost Marijinih prikazovanj in se je pogosto norčevala iz pastirčkov. Vedno, kadar jih je srečala, jih je zmerjala in žalila. Jacinta se je odločila, da bo zanj molila in se darovala. Naslednji dan se je ustavila pred njeno hišo, dvignila roke proti nebu in začela moliti za njeno spreobrnjenje. Ženska jo je na skrivaj opazovala skozi okno. Jacintino dejanje jo je zelo ganilo. Odslej ni več zmerjala otrok, ampak jih je zmeraj znova prosila, naj pri Mariji izprosijo odpuščanja za njene grehe.

Nekoč je Jacinto obiskal neki mož in se kot otrok pred njo razjokal. Dobil je poziv v vojsko, doma pa je imel hudo bolno ženo in tri majhne otroke. Prosil je za ozdravljenje žene ali preklic poziva. Jacinta je obljubila, da bo zanj molila. Čez nekaj časa se je mož vrnil skupaj z

ženo in otroki. Zahvalil se je Jacinti in povedal, da je tik pred odhodom v vojsko dobil visoko vročino, zaradi katere so ga oprostili vojaške službe. Njegova žena je kmalu čudežno ozdravela.

Jacinta je na željo sorodnikov Mariji priporočila tudi nekega fanta, ki je okradel starše, zapustil domačo hišo in se izgubil v svetu. Nihče od domačih ni vedel, kje je in zelo jih je skrbelo. Mladenič pa je medtem zapravil vse, kar je nakradel in se znašel v ječi. Nekako mu je uspelo, da je pobegnil in se skril v neznane gore obdane s smrekovimi gozdovi. Tam pa se je izgubil. Dolgo časa je ves obupan taval po gozdu. V svoji veliki stiski je padel na kolena in začel moliti. Naenkrat je sredi gozda zagledal drobno deklico, ki ga je prišla za roko, ga vodila do glavne ceste in mu pokazala, v kateri smeri naj hodi. Fant se je vrnil domov, prosil starše odpuščanja in skupaj z njimi obiskal Jacinto, da bi se ji zahvalil za priprošnjo. Ob srečanju z njo je ugotovil, da je v gozdu videl prav njo. Jacinta mu je odgovorila, da sploh ne ve, kje so tisti gozdovi, da pa je zanj veliko molila k Mariji.

Leta 2000 sta bila Jacinta in Frančišek zaradi svojih junaških kreposti in čudežev, o katerih smo slišali, razglašena za blažena. Za postopek razglasitve je bilo pomembno tudi pričevanje Marie Emilie Santos, ki je bila zaradi kostne tuberkuloze dvaindvajset let hroma. V svojih molitvah se je obračala na Jacinto in Frančiška. Prosila ju je, naj v nebesih prosita zanjo. Spet je stopila na noge in čez čas popolnoma ozdravela.

Frančišek in Jacinta sta molila v zaupanju, da Bog vedno prisluhne našim prošnjam in jih usliši na način, ki služi našemu odrešenju. Čudeži, o katerih si slišal v današnjem šmarničnem branju, naj tudi v tebi okrepijo to zaupanje. Molitev ni izguba časa. Molitev vedno obrodi sadove.

NALOGA:

V družini se pogovorite za kakšen namen boste nocoj molili. V zaupanju, da bo vaša molitev obrodila sadove, zmolite desetko in se pogovorite o skrivnostih častitljivega dela rožnega venca.

28. dan

LUCIJA ŽIVI, DA PRIČUJE

Lucijo je smrt Frančiška in Jacinte zelo bolela. Umikala se je v samoto in skrita v skalni votlini pretakala grenke solze. Vse kar je uzrla, jo je spominjalo na ljuba prijatelja: skale, na katerih so sedeli, cvetlice, ki jih ni več nabirala, ker jih ni imela komu nesti ... Napol odsotna zaradi tolike žalosti je nekoč stekla v tetino hišo, šla v Jacintino sobo in jo klicala. Sorodniki so jo ustavili in ji povedali, da Jacinte ni več.

V družini so Lucijo še naprej zmerjali in jo obtoževali. Po nenadni smrti očeta, ki ji je edini izkazoval prijateljstvo in jo branil, kadar so jo napadali, je v solzah takole molila: „Moj Bog, moj Bog! Nikoli si ne bi mislila, da mi lahko pošlješ toliko trpljenja. Toda trpim iz ljubezni do tebe /.../“ Od vsega hudega, ki ga je doživela, je še sama zbolela. Bila je slabotna, rumenkasta v obraz in slabokrvna.

Poseben križ so ji predstavljala številna zasliševanja ljudi. Med njimi so bili sicer dobronamerni, a radovedni romarji, pa tudi takšni, ki so se čutili poklicane, da jo preizkušajo in jo ujamejo v laži. Prvi so jo občudovali in jo klicali za svetnico, drugi so jo zmerjali z lažnivko, hinavko in čarovnico. Lucija je ob tem doživljala veliko stisko. Sama pri sebi je govorila: „Nisem svetnica, kot mislijo nekateri, pa tudi lažnivka ne, kot trdijo drugi; samo Bog ve, kaj sem.“

Lucija je čutila tudi veliko breme zaradi skrivnosti, ki jim jo je razodela Marija. Čutila je, da jo mora ohranjati zase. Hkrati pa se je pri zasliševanjih, posebno tistih, ki so jih vodili razni duhovniki, večkrat znašla v zadregi in stiski vesti, saj ni vedela, kaj naj odgovori in kaj zamolči, da se ne bo zlagala, hkrati pa bo ohranila zase, kar ne sme povedati.

Lucija je pri štirinajstih letih zapustila dom in Fatimo ter vstopila v oddaljeni dekliški zavod, ki so ga vodile redovnice dorotejke. Dobila je novo ime Maria das Dores, kar pomeni Marija Žalosti. Prepovedali so ji govoriti o tem, kdo je in od kod prihaja. Domov ni smela hoditi in le redko je dobila dovoljenje, da je domačim napisala pismo. Kljub temu se je v zavodu dobro počutila in je bila srečna. Bila je rešena hudih zasliševanj, dokončala je tri razrede ljudske šole in se naučila kuhanja ter

šivanja. V njej je zrasla želja, da bi postala redovnica. Večne zaobljube je izrekla leta 1934. V samostanu dorotejk je prevzela mesto učiteljice ročnih spretnosti in svoje delo zelo dobro opravljala.

V tem času se ji Marija še dvakrat prikazala. Naročila ji je, naj se po svetu razširi pobožnost obhajanja prvih sobot, ki bo ljudem pomagala rasti v ljubezni do Jezusa in Marije ter jim odpirala vrata v nebesa. V drugem videnju ji je posredovala naročilo o posvetitvi Rusije Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

Pri 40 letih je Lucija v sebi začutila željo, da bi vstopila v strožji red bosonogih karmeličank. S papeževim dovoljenjem je leta 1948 zamenjala redovno obleko in vstopila v skupnost karmeličank v mestu Coimbra. Dobila je novo redovno ime sestra Marija Lucija Jezusova in brezmadežnega Srca. Tu je v molitvi in pokori živela vse do svoje smrti. Opravljala je različna dela na vrtu in v hiši.

Na zunaj je Lucija živela kot običajna sestra. V sebi pa ni nikoli nehala misliti na naročilo, ki ga je prejela po Mariji. Njeno življenjsko poslanstvo je bilo, da pomaga razširiti pobožnost do Marijinega brezmadežnega srca in spodbudi posvetitev Rusije. Poskušala je na mnogo načinov, tudi tako, da je škofom in papežem napisala številna pisma, na katera pa v večini ni dobila odgovorov. Bila je vztrajna do nadležnosti, saj se je zavedala, da to ni njena, temveč Božja volja. Pobožnost petih prvih sobot je bila v Fatimi razglašena leta 1939. Marijino naročilo glede posvetitve Rusije je dokončno izpolnil šele Janez Pavel II. leta 1984.

Lucija je umrla 13. februarja leta 2005, stara 97 let. Trije pastirčki so bili spet skupaj v nebesih. Papež Benedikt XVI. je za Lucijo že leta 2008 dovolil začetek procesa za blaženo, ker je vse svoje življenje junaško izpolnjevala naročila angela in Marije ter zavzeto širila njuna sporočila.

✱ ✱ ✱

*Lucijin zgled zavzetega in vztrajnega pričevanja
naj ti pomaga vztrajati v dobrem.*

✱ ✱ ✱

NALOGA:

V družini se pogovorite o možnosti, da skupaj opravite pobožnost prvih petih sobot in zmolcite posvetilno molitev Marijinemu brezmadežnemu srcu.

29. dan

CERKEU SPREJME FATIMO ZA SUOJO

Že kmalu po prvih prikazovanjih so se v Irijski globeli začeli zbirati romarji iz cele Portugalske. Po sončnem čudežu pa se je tu začela nenehna procesija vernikov. Prihajali so od blizu in daleč, da bi si pri Mariji izprosili milosti v stiskah. Kleče pod črniko so ji zaupali svoje prošnje. Mnoge izmed njih so bile uslišane. Med videnji je Marija pastirčkom zapala svojo željo, naj ji ljudje na tem mestu zgradijo kapelico. Fatimo je želela posvetiti v kraj mnogih milosti in po njih pritegniti ljudi k Bogu.

Romanja so razburjala oblast in nasprotnike Cerkve. Z zasmehovanjem in norčevanjem po časopisih so skušali vso zadevo ustaviti. Po sončnem čudežu so spoznali, da tako ne bodo uspeli. Odločili so se udariti s silo. Neko noč so prišli v Irijsko globel in posekali črniko. Naslednji dan so v bližnjem mestu uprizorili sramotno procesijo. Med petjem bogokletnih pesmi so razkazovali posekano drevo in se norčevali iz romarjev. Lucija, ki je že zjutraj izvedela, kaj se je ponoči zgodilo, je hitro tekla na kraj videnja in presrečna ugotovila, da so se možje zmotili in posekali napačno drevo. Črnika, nad katero se je prikazala Marija, je ostala nepoškodovana. Oblast je poskušala še na druge načine. Organizirala je posebne shode, kjer so govorniki sovražno nastopali proti veri. S pomočjo vojaške konjenice je skušala preprečiti romanja. Grozili so pastirčkom, posebno Luciji. A nič ni pomagalo. Romanja so se nadaljevala, pritiski oblasti pa so le še povečali gorečnost vernih.

Tudi Cerkvene oblasti so bile sprva zadržane o dogodkih v Fatimi. Potrebna so bila mnoga zaslišanja in preiskave, da se je potrdila resničnost prikazovanj. Leta 1921 je škof dovolil, da so v Irijski globeli obhajali prvo sveto mašo na prostem, dve leti zatem pa tudi v kapeli, ki so jo že tri leta prej na željo Marije zgradili romarji. Leta 1922 je bila ustanovljena preiskovalna komisija. Strokovnjaki so osem let proučevali videnja, preverjali vidce in njihovo življenje ter nadnaravne dogodke povezane s prikazovanji. Leta 1930 so preiskavo zaključili s poročilom,

ki je ovrгло vsako možnost samoprevar, načrtnih prevar in delovanje hudega duha. Po posvetu s Svetim sedežem je škof Correia da Silva 13. oktobra 1930 potrdil verodostojnost prikazovanj in dovolil javno čaščenje fatimske Matere Božje. Na kraju prikazovanj so zgradili veličastno baziliko naše ljube Gospe rožnega venca.

13. maja 1931 so vsi Portugalski škofje ob navzočnosti duhovnikov in pol milijona vernikov kot prvi narod na svetu izpolnili naročilo fatimske Marije in posvetili svojo domovino njenemu brezmadežnemu Srcu. Portugalska je bila po tem dogodku deležna številnih milosti. Leto dni po posvetitvi je padla prostozidarska oblast, zamenjala pa jo je Cerkev naklonjena vlada. Škofje so v naslednjih letih posvetitev večkrat obnovili. Druga svetovna vojna se Portugalske ni dotaknila. Prav tako je bila obvarovana pred komunizmom, ki je v povojnem času grozil vsej Evropi in je povzročil grozovito preganjanje Cerkve tudi v sosednji Španiji. Na Portugalskem je zacvetelo poglobljeno versko življenje.

Tudi Slovenski narod se je posvetil Marijinemu brezmadežnemu srcu.

Leta 1943 so posvetili Ljubljansko škofijo. Jugoslovanski škofje, med njimi tudi slovenski, so se leta 1963 udeležili posvetitve v Rimu.

Po tem dogodku so se odnosi med vlado in Cerkvijo v Jugoslaviji nekoliko izboljšali. V prvem letu osamosvojitve je bila Marijinemu brezmadežnemu srcu posvečena nova Slovenska država.

Slovenski narod je od tedaj Marijin narod.

V molitvi jo prosi naj blagoslavlja našo domovino.

NALOGA:

V družini zmolite desetko rožnega venca z željo, da bi Marija spremljala naš narod in Cerkev na Slovenskem ter da bi se ji pustili voditi.

30. dan

MARIJA PRESTREŽE KROGLO

V sredo, 13. maja 1981 se je papež Janez Pavel II. v avtomobilu pripeljal na trg sv. Petra. Na tisoče romarjev ga je navdušeno pozdravljalo. Med njimi se je skrival napadalec Ali Agca. Pri sebi je nosil pištolo in čakal na svojo priložnost. Papežev avtomobil se je pripeljal v njegovo bližino. Izurjeni strelec je natančno pomeril in večkrat ustrelil. Papeža je zadel naravnost v trebuh.

Po trenutku zmede je papež omahnil. Njegov beli talar je prepoji-la kri. Varnostniki so ga nemudoma odpeljali v bolnišnico in aretirali njegovega napadalca. Papeževo življenje je viselo na nitki. Izgubil je veliko krvi. Srce se je ustavilo. Podelili so mu bolniško maziljenje in se odločili, da pripravijo uradno poročilo o njegovi smrti. Zdelo se je, da ni več rešitve.

Primarij bolnišnice je imel dela prost dan. Po navdihu pa se je ravno tedaj odločil, da se bo med sprehodom po mestu ustavil pri svojih bolnikih. Po njegovem nepričakovanem prihodu so ga skoraj odnesli v operacijsko sobo. Papeža so oživili in začeli z operacijo. Njegovo črevo je bilo na več mestih raztrgano. Krogla je za nekaj milimetrov zgrešila vitalne organe, kot so jetra in vranica. Ni zadela hrbtenice, ampak le križno kost. Po petih urah je bil papež kot po čudežu rešen.

Njegove prve besede javnosti so bile: „Ena roka je pritisnila na petelina, druga, materinska, je preusmerila kroglo.“ Papež je jasno čutil, da ga je Marija rešila. Datum njenega čudežnega posredovanja je njegove misli usmeril v Fatimo. Atentat se je namreč zgodil na obletnico njenega prvega prikazanja pastirčkom. V času okrevanja je v bolnišnici veliko premišljeval o fatimskih dogodkih. Zahteval je, naj mu prinesejo kuverto, v kateri je zapečatena tretja fatimska skrivnost. Spoznal je, da se skrivnost nanaša nanj. On sam je bil belo oblečeni škof, ki je v videnju pastirčkov padel pod sovražnimi streli. Zaobljubil se je, da bo odpotoval v Fatimo in se Mariji zahvalil, da mu je rešila življenje.

Papež Janez Pavel II. je kmalu po atentatu svojemu napadalcu sporočil, da mu odpušča. Obiskal ga je v zaporu in se z njim pogovarjal. Ali Agca ni pokazal obžalovanja nad svojim dejanjem. Čutil se je, da je papež še vedno živ. Ni in ni mogel razumeti, kako je to mogoče, saj je vendar točno nameril. Papež je njegovo začudenje takole pojasnil: „Napadalec je meril pravilno, za napad pa je izbral napačen dan. 13. maj je praznik fatimske Gospe.“

Papež Janez Pavel II. je naslednje leto obiskal Fatimo. Kroglo, ki jo je Marija prestregla in mu tako rešila življenje, je dal vdeliti v krono milostljivega kipa. Odslej se je čutil povezanega s fatimskimi dogodki. Večkrat je obiskal sestro Lucijo. Med njima se razvilo pristno prijateljstvo. Podaril ji je svoj rožni venec, ki je sestri Luciji veliko pomenil. Do smrti se ni ločila od njega.

Leta 2000 je papež Janez Pavel II. razglasil Franciška in Jacinto za blažena. Istega leta je dal v javnost objaviti še tretjo fatimsko skrivnost. Vsebovala je videnje pastirčkov, v katerem je bilo napovedano preganjanje Cerkev in papeževo trpljenje. Pred objavo razlage videnja se je papež Janez Pavel II. posvetoval s sestro Lucijo, ki se je strinjala, da se videnje nanaša na pretekle dogodke, povezane s preganjanjem vere v času komunizma in atentatom na papeža. Klic k spreobrnjenju pa je namenjen tudi današnjemu in prihodnjemu času. Sporočilo fatimske Gospe je po besedah papeža Janeza Pavla II. aktualno in nujno bolj kot kdaj koli prej.

Sv. Janez Pavel II. je bil vse življenje globoko povezan z Marijo. Rad je obiskoval njena svetišča in ji v molitvi izročal svoja bremena, stiske in skrbi. Bil je ves njen. Po atentatu se je jasno zavedal, da je njegovo rešitev vodila njena nežna, materinska roka. Marija želi voditi tudi tvoje življenje in te kot mama obvarovati nevarnosti. Sv. Janez Pavel II. naj ti pomaga, da bo tvoje srce odprto za njena sporočila in spodbude.

NALOGA:

Po zgledu sv. Janeza Pavla II. naj raste v tebi ljubezen do Marije. S to željo zmoli O, Gospa moja in dodaj vzklík: „Sv. Janez Pavel II., prosí za nas!“

31. dan

POSUETITEU MARIJI

Po atentatu je papež Janez Pavel II. prepoznal svoje poslanstvo tudi v tem, da ponovno obudi dogodke v Fatimi in izpolni Marijino prošnjo, ki jo je pred več kot 64 leti zaupala trem pastirčkom. Želela je, da papež skupaj z vsemi škofi posveti Rusijo in ves svet njenemu brezmadežnemu Srcu. Pastirčkom je razodela, da se bliža še hujša vojna in preganjanje Cerkve, če se ljudje ne bodo spreobrnili.

Njene napovedi so se uresničile. V desetletjih po prikazovanjih so se nad človeštvo zgrnili črni oblaki. Začela se je druga svetovna vojna. V njej je življenje izgubilo več kot 60 milijonov ljudi. Bolezni, lakota, bombardiranja, pokoli in drugi vojni zločini so pretresali svet. Posledice vojne so bile strahovite.

Tudi po vojni se je trpljenje ljudi nadaljevalo. Po Evropi se je razširil komunizem. Začelo se je krvavo preganjanje Cerkve. Veliko duhovnikov in laikov je bilo ubitih, veliko jih je bilo zaprtih ali drugače preganjanih. Svet se je razdelil na vzhod in zahod. Začela se je tako imenovana hladna vojna med Združenimi državami Amerike in Sovjetsko zvezo. Grozila je jedrska vojna, ki bi lahko prinesla samouničenje človeštva.

V vsem tem času je sestra Lucija vztrajno in pogumno ponavljala Marijina sporočila in klice k spreobrnjenju. Vedno znova je prosila škofo in papeže, naj se zavzamejo za posvetitev Rusije in sveta Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Šele papež Janez Pavel II. je dokončno izpolnil Marijino naročilo. 25. marca 1984 je skupaj z vsemi škofi sveta na trgu sv. Petra pred kipom fatimske Matere Božje posvetil svet in Rusijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

Po posvetitvi se je ozračje v Evropi in svetu začelo umirjati. 8. decembra 1987, na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, je bil podpisan prvi temeljni sporazum med Sovjetsko zvezo in Združenimi državami Amerike za omejitev oboroževanja. Komunizem je začel iz-

gubljeni svojo moč, kar je postopoma pripeljalo do razpada Sovjetske zveze in drugih komunističnih vladavin v Evropi. Končno je nastopilo obdobje miru. Marija, Kraljica miru, je s svojo materinsko roko obrnila tok zgodovine in prinesla človeštvu novo upanje za prihodnost.

Pred stotimi leti je Bog v Fatimi začel pripravljati svojo zmago nad zlom, ki se je razbobotilo v svetu. Na svet je poslal Marijo. Po preprostih pastirčkih je kakor ljubeča in skrbna mati spregovorila svetu, da bi nas opozorila na nevarnosti, ki smo se jim brezglavo bližali. Želela je, da se močneje oprimemo molitve, odpovedi in potrpljenja ter nas po zgledu pastirčkov učila, kako postati njeni sodelavci za mir na svetu.

Njena sporočila in klici so danes enako pomembni kot pred stotimi leti. Zlo je še vedno na svetu. Preoblečeno v drugačno obleko nas prepričuje, da Boga ne potrebujemo, da smo lahko sami sebi bogovi. Marija nas danes znova prosi in spodbuja, naj posnemamo Lucijo, Frančiška in Jacinto ter ji na ta način pomagamo reševati svet, ki mu grozijo nove nevarnosti.

Zgodba o dogodkih iz Fatime, ki si jo slišal v tem šmarničnem branju, naj v tebi prebudi novo zaupanje in ljubezen do Marije. V tebi naj raste veselje do molitve, odpovedi in potrpljenja. V sak dan se odločaj za dobro. Poklican si, da skupaj z Marijo spreminjaš svet, da bo v njem zmagalo dobro.

NALOGA:

Obesi plakat z nalepkami na vidno mesto. Razmisli, kako boš živel to, kar si spoznal v letošnjem šmarničnem branju.

V družini skupaj zmolite posvetilno molitev Marijinemu brezmadežnemu srcu.

Kazalo

1. dan: SKRIVNOSTI	6
2. dan: ŽIVLJENJE JE BOŽJI DAR	8
3. dan: BOJ MED BOGOM IN SATANOM	10
4. dan: BOG SVETA NIKOLI NE POZABI	12
5. dan: BOG POSKRBI	14
6. dan: MARIJA ROSA, LUCIJINA MAMA	16
7. dan: LUCIJA PRI SVETEM OBHAJILU	18
8. dan: FRANČIŠEK MARTO	20
9. dan: JACINTA	22
10. dan: PRIJATELJSTVO TREH PASTIRČKOV	24
11. dan: Prvo videnje angela MOLITEV	26
12. dan: Drugo videnje angela ŽRTVE	28
13. dan: Tretje videnje angela SKRIVNOSTNO OBHAJILO	30
14. dan: Prvo videnje nebeške Gospe ROJENI SMO ZA NEBESA	32
15. dan: PREKIPEVAJOČE VESELJE	34
16. dan: LUCIJA TRPI	36
17. dan: Drugo videnje nebeške Gospe MOLITE ROŽNI VENEC	38
18. dan: TEMA V DUŠI	40
19. dan: Tretje videnje MARIJA NAPOVE ČUDEŽ	42
20. dan: UPRAVITELJ UGRABI PASTIRČKE	44
21. dan: Četrto videnje REŠEVANJE DUŠ	46
22. dan: Peto videnje MOLITEV ZA MIR	48
23. dan: Šesto videnje SEM GOSPA ROŽNEGA VENCA	50
24. dan: Šesto videnje SVETA DRUŽINA IN ČUDEŽ	52
25. dan: BOG NAS PO MARIJI SPREMINJA	54
26. dan: JACINTA REŠUJE GREŠNIKE	56
27. dan: MOLITEV PRINAŠA SADOVE	58
28. dan: LUCIJA ŽIVI, DA PRIČUJE	60
29. dan: CERKEV SPREJME FATIMO ZA SVOJO	62
30. dan: MARIJA PRESTREŽE KROGLO	64
31. dan: POSVETITEV MARIJI	66